

(ناول)

جو جو

ليکوال نصير احمد احمدی

۱۳۹۲ ل ۱۳

ي آثار



Ketabton.com

جو جو

ناول

ليکوال:

نصير احمد احمدي

د کتاب ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

د کتاب پېژندنه



د کتاب نوم:

جُوجُو (ناول)

لیکوال:

نصیر احمد احمدي

د لیکوال برېښنالیک

nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

انلاین چاري:

[مختار احمد احسان](#) - د لراوېر دانت کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com



پیل

خوارلس کلن هلک تندې واخیست، لاس یې وتپاوه، تشه درۍ وه، سترگې یې رنې کړې،
 کېناست، له کړکۍ څخه د سپوږمۍ راوتلې رڼا پر بدنۍ لگېدلې.
 هلک اوبه وڅښلې، بېرته اوږد وغځېد، کړپ شو، ترلې بسترې ته یې وکتل، سترگې یې رډې
 راوختې، خوله یې چیغې ته خلاصه کړه، نه کېده، زبون یې وهل شوی و.
 پر لاسونو یې زور راووست، د ولاړېدو سېکه یې ختلې وه.
 تر څنګ یې بسترې ته وکتل، هېڅ هم نه و، یو دم ولاړ شو، په کلا کې زوروره ناره راوگرځېده!
 _ادې!!!

* * *

په دهلیز کې ډډ نارینه غږ واوږېدل شو:
 _یاالله، ملا صیب راغی.
 بنځو منډه واخیسته، یوې تفدانی په پښه ووهله، د بلې د ټکري پيڅکه د بدنۍ په څوښکه کې
 بنده شوه، ټولې له کوتې ووتې.
 دوه تنه راغلل، له عمره پاخه ول، غټې ژېړې لونګۍ یې ترلې وې.
 یوه، د پراته هلک لاس ورپورته کړ، یوه شپه غلې و، بیا یې وویل:
 _نبض یې ښه دی.
 لاس یې پرېښود، د هلک مخ ته یې وکتل، ورو یې وویل:
 _ملک صیب! ماته خود وېرې علامه ښکاري، شونډه یې وتلې ده.
 ملک پراته هلک ته کتل....
 سړي وویل:
 _له څه وخته راهیسې همداسې بېحاله دی؟
 ملک ټوخي واخیست، کڅوړنې سترگې یې له اوبښکو ډکې شوې، په زحمت یې وویل:
 _بس! نیمه شپه یې چپغه کړه! ورغلو، په مټ کې یې ترچوترې ځان را رسولی و.
 سړي د سدري (واسکت) له جبهه قلم راوايست، کوچني چوکاټونه یې ولیکل، کاغذ یې ملک ته
 ونيو!



جُوجُو ناول

د پېريانو علامه ده، خو ته فکر مه خرابوه، دا تاويز په اوو سرو ټوټو کې ونغاړئ، هلک ته يې ور په غاړه کړئ، خدای به کوي، تاويز به کوي، د انس و جنس له شره به په امن وي.
ملک کاغذ ورواخيست، ملا ته يې د شلو افغانيو لوټ ونيو، دواړه له کوټې ووتل.

* * *

هلک په دوهم سهار سترگې رنې کړې، د جaro غړيو دم ودرېد، يوې پېغلې منډه واخيسته، له چوترې چېغه راغله:
_ملک لالا، تواب په سد راغی!
کوټه له وړو زړو ډکه شوه، ملک او دوه نور نارينه تواب ته نږدې کېناستل، ښځې له وره سره ولاړې وې.
تواب په وېره يوې بلې خواته کتل...
ملک د هغه لاس ورپورته کړ، په خپل ټټر پورې يې ټينگ ونيو، په خوند يې وويل:
_توابه زويه! زه يم، ملک لالا دي.
ويې ټوخل، يوې ښځې په بېړه توفداني ورته ونېوله.
هلک هماغسې وارخطا سترگې رغړولې.
ملک په زوټه وويل:
_بلا! وه بلا!
يوه ډنگره ښځه رامخته شوه، خړ ټکری يې پر مخ ورکش کړ، غلې ودرېده:
_خه وايي ملک لالا؟
_زوی ته دې شېدې راوړه.
ښځه په بېړه له کوټې ووته.
ملک، تواب تر غومبري کش کړ، يو دم يې وخنډل:
_اه! د ملک لمسی او دومره وېره. زړور اوسه، زه، پلار او تره دي، ټول دلته يو.
هلک هماغسې سترگې رغړولې.
ښځينه وارخطا غږ واورېدل شو:
_هه! دادی!



ملک له شیدو ډک گیللاس ورواخیست، د تواب خولې ته یې ورووړ، هلک مخ واپاره.
ملک وویل:
_وڅښه!
تواب وروڼه کتل.
ملک په عمر پاخه ځوان ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:
_باتوره زویه! یوازې به یې پرېږدو.
درې نارینه ولاړ شول.
ملک ناره کړه:
_بلا، وه بلا!
ښځې په رېږدېدلي غېږ وویل:
_څه وایي ملک لالا!
_په کړاسي (هلک) پام کوه!
د ښځې د ټکري پیڅکې لږېدلې.
ټول له کوتې ووتل، ښځې په بیرته دروازه پورې کړه، ورغله، د هلک سر یې په غېږ کې ونيو، په
چینغو چینغو یې وژړل...
تواب وویل:
_ادې، اوس ښه یم.
ښځې د خپل زوی پر تندي شونډې کېښودې. په ژړا کې یې وویل:
_زما خو دې لږمون خوړین که.
وروسته یو دم ولاړه شوه، له خړ دېواله یې یو چوکاټ شوی عکس را بېل کړ، په عکس کې یوه
نوراني بوډا اوږده، سپینه ږیره نیولې وه، پر دواړو اوږو یې کوترې ناستې وې، پر غاړه یې شنې،
زرغونې مړۍ را څړېدلې. ښځې عکس ښکل کړ، د هلک پر ټټر پورې یې وموښه، له ځان سره یې
ووویل:
یا غوث الاعظمه! را رسېږه.
بیا یې گیللاس ورواخیست، د زوی خولې ته یې ورنږدې کړ، هغه دوه، درې غوړپه شیدې
وڅښلې، ورو یې وویل:
_ادې! اجبه بلا مې ولیده.
ښځې په حیرانۍ ورته کتل:



تواب وويل:

—يوه لوېشت، ژوندی شی پر بسترې ناست و، د پلاستيک غونډې روني برېښېده، لاسونو او پښو
يې درې، درې ګوتې درلودې، يوه سترګه يې وه، هغه هم په تندي کې.
بښځې د هلك پر بغور شونډې کېښودې، ورو يې وويل:
—اه! زويه! ځينې خوبونه درانه وي.

د تواب تندي تريو شو:

—په کوران که درواغ درته وایم، په خپله مې ولید، د انگورو د پانو غونډې غوږونه يې وو.
بښځه ورو ولاړه شوه، عکس يې په احتیاط را وځړاوه، ويې ويل:
—ځم چې غوړ پاستی درته راوړم.

* * *

توپ باغ ته واوښت، هلکان دېوال ته غلي کېناستل، يوه وويل:
—دا د توپ بازی له پاره ښه ځای نه دی، تېره ورځ هم همدا کانه راباندې وشوه، له باغوانه په منډه
را خلاص شوو.
بل په خبره کې ورولوېد:
—تا توپ تر دېوال واړاوه، ته به يې را اخلې.
—نه.

ټول غلي شول.

يوه وويل:

—تواب ته څه نه وايي، باغوان، له ملک کا کا سترګه کوي.
تواب د مکتب بکس دېوال ته ودراره، يو هلك په بېړه ولاړ شو، د دواړو لاسونو ګوتې يې سره
وروستې، تواب پښه پرې کېښوده، غبرګ لاسونه يې د پخځې سرته ورسېدل، پښې ته يې زور
ورکړ، له پورته مړې لوتې راولوېدې، درب شو، تواب په باغ کې و.
غلي کېناست، مخامخ يې وکتل، د منو ګنې ونې ولاړې وې.
مخکې لاړ، اوږه يې د يوې ونې څانګې ته سيخه شوه، لاندې، په شنه رشقه کې څو نیمخامه منې
ولوېدې.



پرېووت، سپينه جنت کوكۍ (پتننگ) والوته، د رشقي شني پانې يې سترگو ته ودرېدې، سريې پورته كړې، د ونو تر سپېرو تنو وړهاخوا د چنار له لښتو جوړه خاله ښكارېده.

په بېړه يې شاوخوا وكتل، د توپ درك نه و.

كيني لاس ته تاو شو، كوهي ته يې وكتل، توپ د اوبو د را ايستلو ماشين ته نږدې پروت و.

ځير شو، كوهي ته د كوزېدو زينه ماته وه.

تواب يوه شېبه ودرېد، بېرته يې د دېوال خواته مخه كړه، درب شو، توپ يې پښو ته ولوېد.

تواب چيغه كړه، مخامخ پر دېوال ورغی، توپ يې كړل، لاسونه يې د دېوال سر ته ورسېدل، بېرته شاپه تخته پرېووت، يوه لويه لوټه راغله، ځان يې څنگ ته كړ، لوټه باد باد شوه.

باغوان ناره كړه!

ـ څوك يې؟

تواب د باغ د دروازي خواته منډه ورواخيسته، له مچلو غزې وار شوې ډبره يې تر غوږ تېره شوه، هلك ښوی له باغه ووت.

كورته راغی، موريې مخې ته ورغله، خويو دم ځای پر ځای ودرېد، په چوتره كې ملك ناست و. تواب كوټې ته لاړ، زړه يې خولې ته راغی، توپ كټ ته نږدې پروت و.

د هلك تبه شوه، پلار يې ډاكټر ته بوت، ماسختن له خويندو سره پرېووت.

سهار يې سترگې وروغړولې، سترگې يې رډې راوختې، په غاب كې مالتې پر تې وې.

كړپ شو، هلك پر خپل سر كمپله وركش كړه، د كمپلې تر چولې يې وروكتل، له سپينو خبرنو

پايڅو تورې ډنگرې پښې راوتلې وې. ژر يې مخ لوڅ كړ، موريې په كاچوغه كې دوا اچوله.

تواب په بېړه وويل:

ـ مالتې.

غولي ته يې وكتل، هېڅ هم نه و.

ښځې وويل:

ـ تر تا مې څار كې، مالتو ته دې زړه شوی؟

د تواب سترگې رډې راختلې وې.

ښځې دهغه پر تندي لاس كېښود، ورو يې وويل:

ـ په دې خوږ موني (پسرلي) كې مالتې له كومه شوې.

تواب غولي ته كتل. بيا يې دوا وخوړه، غلی پرېووت.



جو جو ناول

ساعت وروسته ولاړ شو، په چو تره کې يې نيکه د چيلم نلکې خولې ته نيولې وه، بوډا يودم وخنډل، له خولې يې سپين لوگي راووت، هلک يې ترلاس کش کړ، پر ځنگانه يې کېناوه، په خوند يې وويل:

— اوس لکه چې ښه يې؟

تواب خپل نيکه ته وکتل، لایې پر شونډو له پرتو سپينو برېتو څخه خړ لوگي راووت.

تواب ورو وويل:

— ځم، له هلکانو مې د مکتب بکس راوړم.

ملک يودم چيغه کړه:

— بلا، وه بلا!

ښځه په بېړه راغله.

بوډا اتوخي واخيست، په زحمت يې وويل:

— بکس راوړه.

ښځه کوټې ته ننوته.

بوډا وخنډل:

— بکس دې د عطاګي زوی راوړه، ويل يې چې په خاورو کې درنه پاتې و.

تواب غلی و.

بوډا وويل:

— له چا سره خو به دي نه وي خوړلي؟

هلک د (نه) په ښه سروښور او ه.

ښځې وويل:

— هه!

تواب وروکتل، موري يې بکس ورته نيولی و.

ورو ولاړ شو.

بوډا وخنډل:

— چېرته؟

— ځم، کورنۍ وظيفه مې نه ده ليکلې.

تواب کوټې ته لاړ، کتابچه يې راواړوله، سترګې يې رډې راوختې، ورکړل شويو پوښتنو ته سم

ځوابونه ليکل شوي ول.



بله کتابچه یې وکته. سوالونه حل وو.
ځان یې په کمپله کې ونغاړه، غلی کېناست.
قلم وڅوځېد، تواب په راوتلوږدو سترگو ورته کتل. د کتابچې پاڼه واپړول شوه، قلم ولیکل:
_له مامه وېرېږه.
تواب دېوال ته وروښویېد.
قلم ولیکل:
_مرسته غواړم!
هلک په ماته گوډه ژبه وویل:
_ته، ته، څوک یې؟
ولیکل شول:
_د یوه لیرې ستوري اوسېدونکی.
هلک لږزې اخیستی و.
قلم ولیکل:
_زړه دې غټ ونیسه.
پر کتابچې لنډه رڼا راوگرځېده، رڼا د بورېوکی غوندې پر خپل ځان را تاو شوه، یوه لوېشت
ژوندی موجود ولاړ و.
موجود وویل:
_ماته جُوجُو ویلی شې.
تواب خپل ځنگنونه پر تتر پورې ټینگ نیولي وو.
د جُوجُو د مردکی غوندې شنه سترګه وځلېده، په خوند یې وویل:
_هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښېږي.
تواب غلی و.
د چرګې کوټ کوټ ته ورته غږ پورته شو:
_کوټ، کوټ، کوټ...
جُوجُو وویل:
_دا زموږ خدا ده.
غلی شو، په خوله کې یې د دواړو لاسونو نری گوتې ننه ایستې، خوله یې دواړو خواوو ته تر
غوږو پرې شوه. په جدي انداز یې وپوښتل:



— ښه ښکارم؟
هلک په وېره ورته کتل:
جو جو وويل:
— سمه ده، که دې خوبه نه وي، نوزه درنه ځم، هيله لرم چې تر تا زړور انسان پيدا کړم.
يودم ورک شو.
تواب په بېره له کوټې ووت، په چوتره کې ودرېد، نیکه يې په تېره بياتي د پزې وېښته اخيستل.
کلا ته يې وکتل، پلار يې د تراکتور په ماشين کې گوتې وهلې.
بېرته کوټې ته لاړ.
غلی کېناست.
غږ يې واورېد:
— تراکتور نه شي جوړولای.
تواب سترگې ورغړولې، هېڅ هم نه و.
په رېږد بدلې غږ يې وويل:
— تا خراب کړی دی؟
سپينه رڼا پر خپل ځای را تاوه شوه، جو جو نری سيم پر غولي کېښود.
هلک په وېره وويل:
— ته ولې داسې کوي؟
جو جو پر غولي پروت توپ ته پښه وروغځوله، درې شو، د لاتين نری شيشه لاندې را تويه شوه.
تواب چيغه کړه!
— له دې ځايه ورک شه
جو جو وخنډل:
کوټ کوټ کوټ...
هلک پيالې ته لاس کړ، پياله سيخه پر جو جو ورغله، د جو جو بدن دوه نيمه شو، يوه برخه يې تر
پيالې پورته پاتې شوه او بله هم لاندې بېرته يې د بدن دواړه ټوټې سره ورغلې، خدا يې زور
ونيو:
کوټ، کوټ، کوټ....
تواب ودرېد، د کوټې دروازه په خپله پورې شوه.
جو جو وويل:



_تاوان مې نه خوښېږي، خو په يوه شرط، مرسته راسره وکړه!
 ماتې کوکۍ (د ښښې ټوټې) ټولې شوې، خراغ ودرېد، جوړه شيشه ور ولوېده.
 تواب جُوجُو ته وکتل، نه جُوجُو و او نه هم نری سيم، له سرايه د تراکتور د چالانېدو غبراغی.
 بېرته سپينه رڼا پر ځان را وگرځېده، جُوجُو وويل:
 _ستاسو په حساب پوره دوې مياشتې دلته وم، ته مې څارلې، تر نورو زړور راته واپسېدلې.
 تواب په رېږدېدلي غبر وويل:
 _څه مرسته؟
 جُوجُو پر خړ دېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر د سکرين غونډې لويه پرده راغله، عکس و، د جُوجُو
 غونډې موجود ښکارېده، خو تر جُوجُو په ونه لوړ و، نيم گز، يا تردې يو څه ډېر.
 جُوجُو وويل:
 _دا زموږ د مکتب مدير دی، په عکس کې دومره بد نه ښکاري، خو له نږدې يې مه ووينې، زړه به
 دې وچوي. بس، که په درس کې بې خونده وې، نو د غږ په ماشين کې دې اچوي.
 جُوجُو غلی شو، يو دم يې وخنډل:
 _کوټ، کوټ، کوټ...
 تاسو په مکتب کې لښتې خورئ، خو موږ درد نه احساسوو، د جزا له پاره مو په يوه ماشين کې
 ږدي، د غږ ماشين ورته وايي، اواز يې لوی عذاب دی، بنيادم يې د اورېدو تاب نه لري.
 جُوجُو يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:
 _اصلي خبره پاتې شوه، زه بايد پنځم صنف ته لاړ شم، د کاميابۍ يو شرط دا دی چې د نورو
 ستورو د اوسېدونکو په اړه به تحقيق کوم. ملگري مې په کایناتو کې سره تيت شول، ما هم ځمکه
 ومونده، لومړی ايران ته لاړم، د مکتب يوه زده کونکي ته مې ځان وروښود، زړه يې ودرېد. بيا
 مې ستاسو وطن ته مخه کړه، دا کلی مې وموند، خو که ته هم مرسته راسره ونه کړې، نو مجبور یم
 چې بل ځای پسې وگورم.
 تواب په حيراني ورته کتل.
 جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، سکرين ورک شو.
 ويي ويل:
 _ (نه) مه راته وايه.
 تواب غلی و.
 جُوجُو وويل:



جُوجُو ناول

—دوې ورځې په مکتب کې درسره وم، اوف، دې ته نو درس نه شو ویلای. ماشومانو یوازې کاغذي
طیارې جوړولې، د معلمانو له خولو د چاپو پیالې نه لیرې کېدې، خو موږ داسې نه یو، زحمت
باسو، ستاسو په حساب په پنځوس کاله کې ایله پینځم صنف ته راوړسېدم.
توابع په حیرانۍ ورته کتل.
جُوجُو وویل:
—ستاسو پنځوس ورځې، زموږ یوه ورځ ده، زموږ ټول کال، سل ورځې وي.
یو دم یې وخنډل:
—پوښتنه دې ونه کړه چې څنگه؟
توابع غلی و...
—خیر، زه به درته ووايم، زموږ ستوری تر ځمکې سل ځله لوی دی، خو کوچنۍ لمر لرو، ځکه مو
ستاسو په حساب، ستوری په پنځوسو ورځو کې یو ځل پر خپل محور راګرځي.
توابع ورو وویل:
—نوته څو کلن یې؟
په خپل حساب لس کلن، خو ستاسو په حساب سلو ته رسېږم.
—نو تاسو څو کاله عمر کوئ؟
موږ ناروغي نه لرو، هریو مو سل کاله چې ستاسو زر کاله کېږي، عمر کوي.
—اوبیا؟
—چې وخت مو پوره شو، په خپله اور اخلو.
—نوزه څه مرسته درسره کولای شم؟
—بس، ډېر دې نه پاڅابوم، کله کله مالومات راکوه! اوس باید لاړ شم، ماخستن راځم، خو ګوره،
په خپله کوټه کې به یوازې یې.
جُوجُو ورک شو.



* * *

تواب ماخستن خپلې کوتې ته لار، موري پسي ورغله، خوه ويل چې نه وېرېږم.
 په کمپله کې پروت و چې سپينه رڼا شوه.
 جُوجُو وار له واره پردې وال لاس تېر کړ، د کمپيوټر غونډې سکرين ته يې گوته ونيوله، ويې ويل:
 زموږ خط نه شې لېدلې، برقي حروف دي، خوزه به د خپل تحقيق يوه برخه درته ولولم.
 ستاسو د څنگ په کلي کې يو واده و، د ډوډۍ په وخت کلا ته يو زلمی راغی، ديارلس، څوارلس
 کاله به يې درلودل، خپله خور يې پسي غوښته، خو د کور خاوند يوه روپۍ کړ، ويل يې چې نا
 محرمه يې، په منډه يې له کوره و ایست، خبره خلاصه نه شوه، د کور خاوند د باندې پسي ورغی،
 کليوالو ته يې وويل، څو کسه پر هلک ورتول شول، دومره يې وډباوه چې له اخه، ټوخه ولوېد،
 ويل يې چې زموږ خويندو، ميندو ته دې کتل. خو ماسپښين په همدې سرای کې دوو پياوړو
 ځوانانو ډول واهه، پېغلې پرې راگرځېدې، نه يې ځانونو ته پام وو او نه هم ټکريو ته، له څرخ سره
 به سپينې غاړې او خلاص ټټرونه ښکاره شول.
 جُوجُو غلی شو، يودم يې تواب ته وکتل، ويې ويل:
 پوښتنه، دا دوه ځوانان څوک ول؟
 هلک په حيراني ورته وکتل:
 دمان
 له ټول کلي سره خپلوي لري؟
 نه

محرم دي؟
 نه، خو په سيالانو کې يې نه گڼو.
 جُوجُو وخنډل:
 کوټ کوټ کوټ... اه، نږدې دی چې له ډېرې خدا اور واخلم.
 يودم غلی شو، پر شيشه يې لاس تېر کړ، ويې ويل:
 ستا ځوابونه مې وليکل، د تحقيق استاد به مې حيران شي، ماشوم محرم نه دی، خودوو
 پياوړو ځوانانو ته نڅېدا محرمه ده. کوټ، کوټ، کوټ... جُوجُو بچو، سم ځای ته راغلی يې، د
 تحقيق له پاره تردې حيرانوونکي خلک نه شې موندلی. د دوی هر څه د سيالانو له پاره دي.
 يودم غلی شو، ويې ويل:
 گڼ کور مودی، ټول مې وگڼل، نولس تنه ياست، څه سره کېږئ؟



تواب وويل:

— هغه چې ژېړه لونگۍ تړي، ډبل سپين بربټونه يې دي او ملک لالا ورته وايي، نيکه مې دی. چا چې تراکتور جوړاوه، هغه مې پلار دی، هغه بل ډنگر سړی مو تره دی، اته اولادونه لري، پنځه لونې او درې زامن.
— او تاسو؟

— زه او پنځه خويندي.
— ښه نو، اوس بايد خپلې سفینې ته لاړ شم.
تواب په حیرانی وويل:
— سفینه؟

— ستاسو په چوټره کې مې یوه گرده جالۍ ولېده، بس لکه ټوکړی، کورت يې لمر ته پکې ايښي وو، سفینه هماغه رقم شکل لري، ځمکې ته پکې راغلم.
— نو چرته ده؟
په غوندېو کې مې یو ځای پټه کړې ده، اوس ځم، خو سبا به ټوله ورځ درسره یم.
جُوجُو ورک شو.



* * *

د سهار د چایو له پاره په چوتره کې دسترخوان هوار شو، نیکه بر سر، بالنبت ته ډډه ووهله، ورپسې یې دوه زامن څرېدلي سرونه غلي کېناستل، بیا تواب او درې نور هلکان راغلل، ټول د بتانو په څېر بې حرکت ول.

چوپه چوپتیا وه، کله کله به نیکه وټوخل، پيشو به میو کړل، له غوجلې به د غوار مباره راووته. پتنوس ورېږدېد، یوې پېغلې پیالې پر غولي کېښودې، بلې توره چایجوشه راوړه. د تواب پلار چایجوشې ته لاس وروغځاوه، پیاله یې ورته ونيوله، نیکه یو دم چيغه کړه! _بلا، وه بلا!

د تواب مور په بیرې راغله، ودرېده، ټکری یې پر مخ ورکش کړ، په خواره خوله یې وویل: _څه وایي، ملک لالا؟

_سترگې لرې که نه، ساده چای دې راوړی دی. بنځې د خپل خاوند په لاس کې نیولې پیالې ته وکتل، په رېږدېدلي غږ یې وویل: _خو ما نجلی ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه ورکړه.

د بوډا تندې تربو شو:

_نوزه دورواغ وایم!

بنځې منډه واخیسته، شېبه وروسته نیکه د شیدو له چایو ډکه پیاله خولې ته نیولې وه. د تواب اوږه درنه شوه، تر څنګ یې وروکتل، هېڅ هم نه و.

تواب ورو وویل:

_ته وې؟

ناستو کسانو په حیرانۍ تواب ته وکتل، هلک وارخطا شو، په بیرې ودرېد.

نیکه وویل:

_پیاله دې ډکه ده.

_زړه ته مې نه کېږي. ناوخته دی، مکتب ته ځم.

کوټې ته یې منډه کړه، بکس یې را واخیست او له کلا ووت.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

_که پولې ته وخېژې نو ښه به وي، لوند خيشت دې کړم.

تواب خپلو پښو ته وکتل، پایڅې یې لندې وې، دی په لنډه شوتله کې روان و.

شاته تړلی بکس یې دروند شو، جُوجُو وځنډل:



— دا خای بد نه دی.
د هلك تندي گونځې پيدا كړې:
— تا بايد چايجوشه نه وای بدله كړې.
جُوجُو وويل:
— يوه پوښتنه؟
— وایه.
— نجونو او ښځو ساده چای خوړ، خو نارينه وو او هلکانو ته د شیدو له چایو ډكه چايجوشه وروړل
شوه، ولې؟
تواب وويل:
— نيكه مې وايي چې هغوی نجونې دي، بلا يې نه وهي.
جُوجُو وخنډل:
— كوټ، كوټ، كوټ... هغوی گېډې نه لري!
يودم مړې دوړې راغلې، تواب وټوخل، دنوې لاندې كروزر موټر په دروازو کې سهارني لمر ژېړې
ليكې ايستلې وې، له ټايرونو يې خاورې پورته كېدلې.
جُوجُو وويل:
— سړ كونه مو ډېر خراب دي.
د تواب تندي تريو شو:
— حكومت بلا وهلی.
جُوجُو وويل:
— تېره اونۍ د ولسوالۍ بازار ته لاړم، دوه شيان ډېر ول، سوالگراو موټر...
هلك په خبره كې ورولوېد:
— موږ هم دوه موټره لرو، په دوه سپټه ټيوټا كې مې نيكه گرځي، سراچه يې د كورد سودا له پاره
درولې ده.
جُوجُو وپوښتل:
— نو دا د كليو سړ كونه ولې د سيمې خلك نه جوړوي؟
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:



—گوره، ما دوي مياشتې دلته تېرې کړې، هر پنځم، يا شپږم کور موټر لري، موټر سايکل خوله حساب ته تېر دي، خود سړک جوړولو ته يې ملا ماته ده، ټول خلک حکومت او موسسو ته ماته دي، بس، نوره گټه خويې درونه رسېده، جوړ سړکونه يې خراب کړل. تېره اونۍ دوو دهقانانو ته وروگرځېدم، دواړه په خپل مينځ کې غږېدل، له وچکالۍ يې شکايت درلود، ويل يې چې د موسسې درک ونه لگېد، کارېز وچ دی، فصلونه موله تندې وسوځېدل. يو بل تن راغی، له عمره پوخ و، ويل يې چې پخوا خودا موسسې نه وې، کارېز به مو په اشرياکاوه، بد يې اموخته کړو، ترڅو به د نورو خيرات ته ناست يو. د ټوپک ډز شو، يوه پختکه راغله، د تواب پنبو ته نږدې په راشنو شويو پيازو کې ولوېده. جُوجُو په غوسه وويل:

—دا چا وويستته؟

تواب مخامخ گوته ونيوله، د چنار له گڼو ونو يو ځوان راووت، بنکاري ټوپک يې په لاس کې و، يوې بلې خواته يې کتل. د پيازو په شنو ډکو کې سپېنه رڼا راتا شوه، پختکې ټوپک کړل، جُوجُو تر جوړ ورونيوله، د پختکې پر مات وزر يې له روڼ پلاستيک جوړ لاس تېر کړ، وېنه ودرېده، پختکه والوته. جُوجُو پسې غږ کړ:

—سمه ده، خوله انسانانو ليرې گرځه!

جُوجُو ورک شو، د تواب اوږه درنه شوه.

جُوجُو وويل:

—پختکې مننه کوله، ويل يې چې تر انسانانو ښه ياست.

تواب وويل:

—ته د مرغانو په ژبه پوهېږې؟

—زما ډېر کمالونه زده دي، راځه، دا کربوړی به راوغږوم.

تواب مخامخ وکتل، زړه يې خولې ته راغی، د کچالو په جووه کې غټ کربوړی پروت و.

تواب له ځمکې يوه لويه ډبره ورپورته کړه.

جُوجُو په بېرته وويل:

—پام

بکس سپک شو، جُوجُو د کربوړي تر څنگ ولاړ و.

د هلک گوتې خلاصې شوې، ډبره ولوېده، له پولې مړه دوږه پورته شوه.



جُوجُو وويل:

— کربوری ډېر خواشینی دی، وایي چې له انسانانو پزې ته راغلي یو، موږ هېڅ تاوان نه دی ور رسولی، په مخه نه ورځو، خو دوی تل بېلچې را پسې اخیستې وې، نسل یې را ورک کړ. تواب په خبره کې ور ولوېد:

— خو کربوري خطرناکه دي.

جُوجُو وويل:

— داسې انسان راوښيه چې کربوري کوم ازار ور رسولی وي؟ د هلك سروځېد.

جُوجُو وخنډل:

— زما په فکر انسان تر هر څه مضر او خطرناکه دی، یوازې خپل ځان ته اهمیت ورکوي، دا نه وایي چې د ځمکې نور موجودات هم د ژوند کولو حق لري او که نه. تواب وويل:

— داسې هم نه ده، گل ماما ته وگوره، که غوايان نه وای ورباندې گران، شنه رشقه به یې نه ورته رېبله.

جُوجُو وخنډل:

— خود غوايانو نظر هم مهم دی.

تواب له شنو غنمو تېر شو، گل ماما ته یې له لیرې سلام ورواچاوه، غوايي ته ودرېد.

جُوجُو وويل:

— پر څښتن دې گران یې، تازه رشقه درته رېبي.

برگ غوايي رمبراړه کړه.

جُوجُو وويل:

— غوايي گيله کوي، وایي، ته خو انسان نه یې، نو بیا ولې داسې کم عقله پوښتنه کوي؟

هلك په بیرې وويل:

— ولې؟

تور غوايي رمبراړه کړه.

جُوجُو وويل:

— ستا پوښتنه مې ورورسوله، غوايي وایي، پلار یې ټول عمر د گل ماما ځمکې واړولې، خو کله چې زوړ شو او له کولې ووت، د قصاب چارې ته یې سیخ کړ.



برگ غوايي رمبره کړه.

جُوجُو وويل:

— سخت ناروغه دی، خو بايد ځمکه واړوي، که يې ځان جوړ ونه بنود، څښتن يې خيرات منلی.

تواب روان شو.

جُوجُو وويل:

— پوه شوې؟ گل ماما له غوايانو سره مينه نه لري.

تواب وويل:

— مچانو ته هم بايد څه ونه وايو.

— اه گرانه! مچان له تاسو سره کومه علاقه نه لري، خپل ځانونه پاک وساتئ، مچان څه بلا درنه

غواړي.

د مکتب ترد پواله، يو خوار سپی راتاو شو، کورنچ يې وهل، تېره يې پښې ته سيخه شوې وه، ډله

هلکانو منډې پسې وهلې.

جُوجُو وخنډل:

— سپی وغږوم؟

تواب د مکتب په دروازه ننوت، اوږه يې سپکه شوه.



* * *

ماسپښين دوي بجې وې، تواب لويه چايجوشه ترلاستي نيولې وه، د پولې پر سر پر يوه خوا كوږ
تلو. چايجوشه يودم سپكه شوه.

تواب وويل:

ـ بنه وخت راغلې.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ چای دی؟

ـ هو.

ـ نو چېرته يې وړې؟

ـ زړه كلا مونږ ته ده، نيكه مې وايي چې ډېر يو، گذاره مونږ نه پكې كېږي، نوې ابادي يې شروع
كړې ده.

هلك د باغ تردېواله را تاو شو، يو چا غږ كړل:

ـ تشه چايجوشه دې راوړه؟

تواب يودم كوږ شو، پر خرپوټي تورچای پرېوت، پورته يې وكتل، يوه گردې سړي د كلا د دېوال
پخڅه تراشله.

هماغه سړي وخنډل:

ـ د ملك لالا لمسی ځوان شوی دی، له ډكې چايجوشې سره نيغ روان و.

تواب كلا ته ورننوت، دوو كاريگرو په خټه كې غوايي گرځول.

هلك توره چايجوشه پر غولي كېښوده. نيكه يې د لرگي پر زينه ولاړ و، لكه يې په پخڅه كې تر
پرې شوې سوري ايستلې وه.

جُوجُو وويل:

ـ ملك لالا دې ولې لكښې ته سترگه پټه كړې ده، لكه خو ټوپك نه دی؟

تواب د دېوال سيوري ته د خرې پر كته كېناست.

جُوجُو وويل:

ـ په دېوالونو كې يې دا سوري ولې پرېښي دي؟

ـ د دښمن له پاره.

ـ له چا سره بدې لری؟

تواب خپله ككړی وگروله.



نه

ملک و خندل:

ها زويه، چای دې راوور؟

تواب وروکتل، نیکه یې په احتیاط له زینې ښکته کېده.

تواب ورغی، ورویې وویل:

ملک لالا، موږ بدي داریو؟

ملک په حیرانۍ وروکتل:

نه!

نو په دېوال کې دا سوري د څه له پاره دي؟

بوډا و خندل، د هلک پر سړيې لاس کېښود، ورویې وویل:

د تربرونو له پاره.

روان شو، کاریگرو ته وروگرځېد.

جو جو وویل:

دا ټکی مې نوی واورېد، تربرونه، ځناور ته وایاست؟

نه، د تره زامنو ته.

نو هغوی ولې وژنئ؟

تواب خپل نیکه ته منډه ورواخیسته، هغه ته مخامخ ودرېد، په خواړه خوله یې وویل:

د تره زامن مې راباندې گران دي، نه غواړم چې هغوی ووژنې.

لومړی ملک و خندل، بیا ناستو کاریگرو خندا ورسره بدرگه کړه.

یوه کاریگرو وویل:

هلک دی، ماغزه یې خام دي، نه پوهېږي.

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

تر دېوال له عمره پوخ، ډنگر سړی راتاو شو، ږېره یې لنډه وه، غټې کڅوړنې سترگې یې درلودې،

تر سپینې زړې خولۍ یې لاندې وېښته راوتلي ول.

ملک په خندا وویل:

اه، سر مالمه، راځه.

د تواب غوږ و تخنېد.

جو جو وویل:



دا سړی مې د مکتب په اداره کې ولید.
تواب وویل:

— زموږ سر معلم دی.
معلمانو ته یې خشکې کولې، ویل یې چې یو هم د زړه له اخلاصه صنف ته نه ورځي.
جو جو غلی شو، یو دم یې وویل:
— پوښتنه وکه!
— څه؟

— راته ووايه چې د معلمانو ځواب څه و؟
— ښه، ووايه!

— معلمان ټول په یوه خوله ول، پنځه زره افغانۍ یې کمې گڼلې، ویل یې چې په دې تنخوا ستوني نه شو ورته څیرولای، خود سر معلم دلیل دا و چې دوی په زور نه دي راغلي، تنخوا مالومه ده، که یوه وي، که سل، دوی منلې، نو باید چې د زړه له اخلاصه درس ورکي.
تواب په خبره کې ورو لوېد:
— قناعت یې وکړ؟

په اوږه یې چونډۍ ورو لگول شوه:
— وار راکه د سر معلم خبرې لا پاتې دي، ویل یې چې په دې مکتب کې ستاسو اولادونه هم درس وایي، دهغوی له پاره یو څه زحمت ومني، خود معلمینو ځواب دا و چې له خپلو اولادونو سره په کور کې درس وایي. بس، سر معلم ستړی شو، خو یوه هم قناعت ونه کړ.
د ملک خدا راغله:

— یاره سرمالمه، شپاړس کاله درس دې چټي راته ښکاره شو.
تواب وروکتل، نیکه او سر معلم د کوټو پر کېندل شوي تهداب راگرځېدل.
ملک په خدا وویل:
سرمالم نوې وکړه.

په کارېگرو کې یوه ورغې کړل:
— څه وایي؟

— وایي چې نخشه مې خونښه شوه، خو په یوه کوټه کې د کتابونو د اېښودلو له پاره الماری ته هم ځای پرېږده.
پخڅه تراش له پاسه ورغې کړل:



— کتابونه خو ده ویلي دي، څه خیر یې پکې وکړه، زور شو، خو نوې خولۍ یې ونه مونده.

ټولو وخنډل.

جو جو وویل:

— دا خبره په لیکلو ارزې، په دې وطن کې پوه سړی ناپوه دی او ناپوه هم عاقل.

* * *

د تواب غوږ و تخنید، څنگ یې بدل کړ، پزه یې کش شوه، سترگې یې رنې کړې، جو جو پر بالښت ناست و.

تواب په خوبولي غږ وویل:

— نیمه شپه ده.

جو جو بستري ته ورتپ کړل، لاس یې پر دېوال کېښود، کوټه سپینې رڼا ونيوله، ویي ویل:

— نن مې یو څه ولېکل، درته وبه یې لولم.

تواب کېناست.

جو جو وویل:

— مازېگر د غونډۍ د کلي په فصلونو کې گرځېدم، یوه مرغی مې ولېده، د توت په ونه کې ناسته

وه، نږدې ورغلم، په ستوني کې به یې سا راټوله کړه، د ټټر سړې، مړې ټنکې به یې وپرسېدې،

خوندور غږ به یې له ژیرې مېښو کې راووت.

ډز شو، مرغی والوته.

د ټوپک په غږ پسې ورغلم. له یوه کوره چیغې راتلې، پر دېوال ورته کېناستم، څو ښځو له یوه

ځوانه ټوپک وور. څو ځوان زورونه وهل، بیا د یوې پیغلې له خولې وینو داره وکړه، ځوان د

ټوپک پر کنداغ وهلې وه، نجلی ږنگه شوه، ځوان له کوره ووت، مخامخ دروازي ته یې ټوپک

ونیو، ټک، ټک، ټک... د کلا دروازه سوري، سوري شوه.

هماغه کورته مې ورتپ کړل، هلته هم همدا حال و، ښځو چیغې وهلې، یوه تنکي ځوان ټوپک

پسې غوښت.

له جوماته ډله خلک راووتل، دروازي ته ولاړ ځوان یې په زور په خپل کورننه ایست.

له چا به مې پوښتنه کوله بس، په باغ کې وېرېدلو چرگو ته ورغلم، یوه سره چرگه خپلو چرگو ورو

ته په غوسه وه، ویل یې چې له بنیاد مانو څه بلا غواړئ. کیسه را مالومه شوه، چرگو پري شنو غنمو



ته ورگه شوي ول، د پتي خاند د لوتو وارونه ورباندې کړي وو، خو په مقابل لوري بڼه نه وه لگېدلې، ټوپک يې راخيستی و. ټک، ټک، ټک.

چرگوړو ته مې وکتل، سرونه يې څرېدلې وو، د پښو په تېرو نوکانو يې ځمکه کېندله جو جو غلی شو، تواب ته يې وکتل، ورو يې وويل: ورپه موضوع وه، خبرې يې غوښتې. ټوپک ته حاجت نه و. تواب وچې سترگې ورته نيولې وې...

جو جو وويل:

له هغه ځايه دې خواته راتلم، خو په لاره کې يوې کلا ته وروگرځېدم، د کلا د لويې دروازې تر مخ ډله ماشومانو مردکۍ کولې، ټول خبرن ول، د کميسونو غاړې يې برېښېدلې، خيرنې وې، ښويه خبرې. په چاودو گوټو کې يې رڼې مردکۍ ښې نه ښکارېدې.

بس، بل څه په خولو نه ورتلل، ستا مور... ستا خور... د خره بچيه... غالی دې وکړې. سيوري ته ناستو لويانو هېڅ هم نه ورته ويل، خو تر دوی پيشو بڼه وه، زوی يې د کادانې د بام پر سرناست و، مور يې راغله، تور پيشينگوري يې په خوله کې ونيو، ويې ويل چې له بنياد مانو به څه زده کړې.

يوه شېبه کېناستم، لويانو يوازې د نسوارو په اړه خبرې سره کولې، يوه ته د نسوارو رنګ مهم و، بل ته يې نشه، اه، څومره بېغمه خلک. جو جو غلی شو.

يو دم د کلا دروازه وټکېده.

جو جو په بېره پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه. تواب له کوټې ووت، دروازې ته ودرېد، ويې ويل: څوک يې؟

د دروازې له شا وار خطا غبراغی: زه يم، لال مامد.

له يوې کوټې بل څراغ راووت.

تواب دروازه خلاصه کړه، د څراغ رڼا په وار خطا سړي ولگېده.

سړی تر توابه مخکې شو، کلا ته ننوت، په خواړه خوله يې وويل:

باتوره، د خداي روی ومنه، د زېکو (هلکانو) مور مې په اولاد ناروغه ده، تر ښاره يې ورسوه.

د تواب پلار خپل کين لاس د څراغ رڼا ته ورنږدې کړ، په خوبولي غږ يې وويل:



په دې نیمه شپه به تر ښاره څنگه ځو، د موټر دوه ساعته لاره ده.
سړي خواست کاوه.

باتور د موټر په کیلي پسې لاړ.
شېبه وروسته د موټر د چالانېدو غږ واورېدل شو، پر مخامخ د پوال تېزه رڼا ولگېده، موټر له کلا ووت، لال مامد د موټر د څراغونو تر ژېړې رڼا مخکې منډې وهلې...
توابع دروازه پورې کړه، کوټې ته راغی، اوږد وغځېد، د جُوجُو درک نه و.
د هلک سترگې سره ورغلې، یو وخت یې د موټر هارنونه واورېدل، د باندې ووت، ژېړه رڼا د کلا د لرگینې دروازې له چولو څخه راوتلې وه. توابع دروازه خلاصه کړه، موټر د کلا مینځ ته راغی، توابع له پلاره د ناروغې مېرمنې پوښتنه وکړه، لنډ ځواب یې واورېد:
په لاره کې مړه شوه.

هلک برج ته وخت، د کلي له مینځه چیغې راتلې، په تنگو کوڅو کې بل څراغونه د لال مامد کور ته ورروان ول.

* * *

نیکه په غوسه و، سپکې سپورې یې ویلې. توابع تر کرکۍ وروکتل، د سهار خره وه، نیکه په ډېران کې گرځېده. هلک د باندې ورووت، ښځې او نجونې په چوتره کې ولاړې وې، وارخطا ښکارېدلې.

بوډا په گوتو کې نیولی کاغذ پورته ونيو، په خشکه یې وویل:
زما کوټه چا جارو کړه؟

د توابع مشر خور د خپلې مور تر شا ودرېده.

نیکه چیغه کړه!

بلا، وه بلا!

ډنگره ښځه مخکې ورغله.

څه وايي، ملک لالا!

دا کاغذونه چا پر ډېران اچولي دي؟

ښځې چوترې ته وکتل، لور یې لږزې اخیستې وه.

ښځې په خواره خوله وویل:

ملالی.



نيکه چيغه کړه!

—دا سپی په دې نه پوهېږي چې د ځمکې اسناد دي؟

بنځه لږ زېده.

نيکه وويل:

—يوه بله پاڼه ام ورسره وه.

بنځې له چوترې را کښته شوې، ټولې په ډېران کې گرځېدې، نيکه په غوسه کوټې ته ننوت.

د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وويل:

—د غواوو پښې وگوره!

تواب ورغی، پاڼه يې له لندو خوشايو را پورته کړه، لستونې يې پرې تېر کړې، کوټې ته ننوت. نيکه

په غوسه و، تواب پاڼه بډا ته ونيوله. په منډه له کوټې ووت.

تواب په چوتره کې کېناست، د لمر ژېړه وړانگه د مخامخ برج د بام له

لرگو لگېدله.

يودم چيغې شوې، ملالۍ په منډه له دالانه راووته، گيلاس يې تر سر تېر شو، د کوټې پر لويه

شيشه ورغی، شيشه درې وړې لاندې را ولوبېده.

تواب په بېړه دالان ته ورننوت، پلار يې په غوسه و، بنځو ته يې ښکښلې کولې ويل چې ږنډې

دي، د جايداد کاغذونه هم نه پېژني.

تواب يوه شېبه په وره کې ودرېد، بنځې وارخطا وې، له تناره سرې لمبې راوتلې، په شکور کې د

پرتو ذغالو پر سر تک تور مچان ناست ول.

هلک بېرته چوترې ته لاړ، د څنگ له کوټې د ملالۍ د ژړا غږ راتله، ورغی، خور يې کونج ته

ناسته وه، اوښکې يې نه تم کېدې.

تواب کادانې ته لاړ، په دېوال کې ټومبلی لوی لوري يې ورواخيست، له کلا ووت. کين لاس ته تاو

شو، شنه فصلونه ول، سهارني لمر د غنمو له شنو وږو ژېړه رڼا پورته کوله.

هلک شوتلې ته ودرېد، څو لوره يې ورواچول، غلی پر پوله کېناست.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

—ها! تندې دې سم ونيسه، خواشینی ښه نه ښکاري.

تواب وروکتل، جُوجُو يې تر څنگ ناست و.

تواب وويل:

—نيکه مې سهار له جوماته راته، د کلا د مينځ په ډېران يې د ځمکې قواله موندلې وه.



جُوجُو په خبره کې ورو لوبد:

—پوهېږم

تواب په غوسه وويل:

—خور مې غټه نجلی ده، خو تر اوسه لا د کار کاغذونه نه پېژني.

يوه سپينه جنت کوکۍ راغله، د جُوجُو پر رڼه ککړی کېناسته، جُوجُو وخنډل:

—کوټ، کوټ، کوټ... مه مې تخنوه.

جنت کوکۍ والوته، جُوجُو، هلک ته وکتل، ورو يې وويل:

—ښه، نو ته د کاغذونو په ارزښت پوهېږې؟

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

بيگا د لال مامد مېرمن مړه شوه، سهار دې خور د ځمکې قواله جارو کړه. ولې؟

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

جُوجُو وويل:

—که تا مکتب نه وای ویلی، ډاډه يم، د ځمکې له قوالو به دې کاغذي کيشتۍ جوړولې.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

—په ټوله ولسوالۍ کې یوازې یو مکتب دی، هغه هم د هلکانو له پاره، نو خوارکۍ نجونې څه

ملا متې دي، هره ورځ کوټې جارو کوي، په کوم کاغذ پسې به گرځي چې د کار دی که بېکاره. که

همدې نجونو مکتب ویلی وای، نو په سیمه کې به مو ډاکټره درلودی، د لال مامد ښځه به یې ولې

نیمه شپه په خامو لارو تر ښاره وړله.

تواب ولاړ شو، لور یې ورواخیست، یوه پنډه شوتله یې وربېله. کور ته لاړ، شوتله یې په اخوره

کې واچوله، په چوتره کې دسترخوان ته کېناست.

نیکه ته یې وکتل، لا یې ټنډه تروه وه. غوږ یې وتڅېږد، جُوجُو وويل:

—بوډا ته ووايه چې په سیمه کې مو ولې د نجونو مکتب نشته؟

تواب جټکه وخوړه، له چایو ډک گیلان کور شو. پلار یې په غوسه وويل:

—پام!!!

تواب وويل:

—نه شم کولای.



بوډا په حيرانۍ ورته وکتل.
 تواب په منډه کوټې ته ننوت. جُوجُو پر بستره ناست و.
 تواب په غوسه وويل:
 _نه شم کولای. نیکه ته کاوړ (غوسه) ورځي.
 جُوجُو په خبره کې ورولوېد:
 _خوزه باید ورباندې پوه شم.
 _نن جومه ده، مکتب ته نه ځم، نیکه د چيلم د څکولو په وخت کې خشکې نه کوي.
 ساعت ووت، د لمر ژېړه وړانگه د کوټې د یواځینۍ دريځې پورتنۍ برخه روښانه کړه.
 تواب وويل:
 _اوس یې وخت دی.
 د باندې ووت، نیکه په چوتره کې یوازې ناست و، له خولې یې خړلوگی راووت.
 تواب غلی کېناست. بوډا وروڼه کتل. د هلک پر اوږه چونډۍ ولگول شوه. تواب وويل:
 _ملک لالا! دلته ولې د نجونو مکتب نشته؟
 بوډا یو دم وتوخل، په توخي کې خدا ورغله:
 _خوب دې لیدلی!
 _نه، یوازې یوه پوښتنه وه.
 بوډا چیغه کړه!
 _بلا، وه بلا! ساده چاپې دې پسې څه کړ؟
 له دالانه بنځینه غبر راغی.
 _تیار دی، اوس یې دروړم.
 نیکه وويل:
 _گوره بچو، په داسې چټیتو دې سر مه خرابوه.
 تواب په رېږدیدلي غبر وويل:
 _که ملالی. مکتب ویلی وای، نو د ځمکې کاغذونه به یې پرې پران نه اچول.
 د بوډا د تندې گونځې ژورې شوې:
 _زه د هلکانو مکتب نه غواړم، ته د نجونو د مکتب کیسې راته کوې. ورک شه !!!
 تواب په منډه کوټې ته ننوت.
 جُوجُو وويل:



وېځېنه

تواب پر ترلې بستري کېناست.

جُوجُو وويل:

مور دې بلا نومېږي؟

تواب په حيراني ورته وکتل.

نه

نو نوم يې څه دی؟

د تواب تندي تريو شو:

نه شم ويلاي.

ولې؟

تواب غولي ته کتل....

جُوجُو وويل:

يوه ټکي ته مې پام شو، وړې نجونې نومونه لري، زرمينه، طاهره، ملالی... خو چې غټه شوه او واده يې وکړ، بيا يې نوم بدلېږي. تورسري، سياسره، کډه، عاجزه، د حيواناتو مور، بلا... دا ولې؟
تواب په غوسه وويل:

دا مه راته وايه چې له نيکه وپوښته.

جُوجُو وخنډل:

اه، گرانه! سپکه مې نه درباندي لورېږي، خو که ورباندي پوه شم، بده به نه وي.

تواب فکر يووړ، يو دم يې وويل:

راځه

هلک د باندي ووت، د کلا دروازي ته ورغی، شنه فصلونه ولاړول، د دهقان کوچني زوی د پيازو له نړيو ډکو څخه واښه ليري کول.

تواب پرپوله ورته کېناست، د ځان په منگ هلک ته يې وويل:

پلار دې څه نومېږي؟

هلک وخنډل:

نوي خونه يو راغلي، باز مير.

ښه نو، د مور نوم دې څه دی؟

هلک يو دم ولاړ شو، تواب يې ترگړېوانه ونيو، دواړه له اوبو ډک لښتي ته ولوېدل.



بازمیر راغی، خپل زوی یې له ولیو ونيو، خو هغه زورونه وهل، په هوا کې یې تړلي سوکان
تاو بدل.

تواب له اوبو پورته شو، پر خوله یې لستونۍ تېر کړ، وینې وه.
د بازمیر زوی په دوه-دوه کېده، زورونه یې وهل...
وخت ووت، جنگ سوړ شو، بازمیر د شخړې علت وپوښت، زوی یې وویل چې زما د مور نوم یې
غونښت.

سړي ته غوسه ورغله، تواب ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
_ته بد اخلاقه یې، نیکه ته دې وایم.
تواب روان شو، ښځه کور ته لاړ، د مکتب کتابونه یې راوپلټل.
جُوجُو وویل:

_پزه دې هم وینې ده.
تواب په دېوال کې ټومبلې وړې اینې ته ودرېد، د مور تکرې یې پر پزه تېر کړ، بېرته په خپل ځای
کېناست.

جُوجُو وخنډل:
_نو ته بد اخلاقه یې؟
هلک په غوسه وروکتل.
جُوجُو وویل:
_ټوکه وه.

تواب یو کتاب ورواخیست.
جُوجُو وویل:

_ښه نو، د ښځې د نوم اخیستل بد اخلاقي ده!
تواب په خبره کې ورولوېد:

_نه پوهېږم، خو دوی یې شرم ګڼي.
د کلا دروازه وټکېده، تواب ورغی، سرمعلم ولاړو، ملک یې غوښت.
هلک د نیکه د کوټې خواته منډه کړه، نه و، دالان ته ورغی، له موره یې پوښتنه وکړه، بېرته لویې
دروازې ته ورنږدې شو، سړی یې وپوهاوه چې نیکه په کور کې نشته.
سرمعلم ګام واخیست، خو تواب یې تر مخ ودرېد، سړی یې وڅړېد، ورو یې وویل:



— نیکه مې مور ته بلا وايي، پلار مې د سیاسي نوم ورباندې اېښی، تره مې خپله ښځه عاجزه بولي. دا ولې؟
 سرمعلم وخنډل:
 — په اصلي نومونو یې شرمېږي.
 تواب وویل:
 — په رښتیا هم، شرم دی؟
 سړي د تواب پر سر لاس ورتېر کړ، ورو یې وویل:
 — زموږ د پیغمبر مور یې بي امنه نومېده، مېرمن یې بي بي خدیجه وه، لور یې هم بي بي فاطمه که شرم وای بیا مو په همدې نومونو نه یادولې.
 سرمعلم روان شو، تواب یوه شپېه د دېوال سیوري ته کېناست، د نوې کلا پخڅه د کلي له ټولو کورونو لوړه وه، خولا هم خټې پرې تپل کېدې، ورهاخوا د غره پر څوکه، د سپینو واورو سپکه لاهه وه ختلې.

* * *

تواب تر پرې لاس تاو کړ، د شاه د څرخ غنجا شوه، ډکه بوکه راوخته، جوجو د رڼو اوبو پر سر ناست و.

تواب په بیرې وویل:
 — په شاه کې دې څه کول؟
 جوجو ټوپ کړل، د هلک پر اوږه کېناست:
 — له څونگېنې مې مالومات غوښتل، ژوند یې سخت و، په تیاره کې اوسېده، خو شکایت یې نه درلود، ویل یې چې ښه ده، انسانان نه وینم.
 تواب ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، سطل یې کوچني سخوند ته کېښود.
 جوجو وویل:
 — ښه یې نه ساتې. ورته وگوره، وربوز یې له اوبو نه پورته کېږي.
 تواب په بیرې وویل:
 — پلار مې.
 جوجو ورک شو.
 باتور په چوتره کې ودرېد، په زوټه یې وویل:



د مېلمنو د کوټې کونجې (کيلي) راوړئ !!

ډنگره بنځه په بېره له کوټې راووته. په سره سپنسي کې پېيلې کونجې يې سړي ته ونيوله. باتور له کلا ووت.

تواب گړندي گامونه واخيستل، د مېلمنو کوټه د کلا په دېوال پورې نښتې وه. هلک کوټې ته ور ننوت، نیکه د اوږدې کوټې په بر سر کې ناست و، له مېلمه سره يې خبرې کولې. تواب سړي ته لاس ورکړ، وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، تياره وه، خبره يې ږنگه ښکارېدل. پلار يې راغی، د گاز پر دې پورې تړلې جالۍ ته يې اورلگيت ونيو، له فشس سره پر سړي ژپړه رڼا ولوبده. مېلمه له عمره پوخ و، ول ول خیرنه لونگی. يې تړلې وه، د تورې پزې پر پلنه څوکه يې د کالدانې داغ ښکارېده.

د تواب زړه تنگ شو، کور ته لاړ، مور يې پر نغري د بخار دېگ اېښی و، لندو بوټو خوله نه اخیسته، بنځه په لوگي کې پټه وه.

تواب د تراکتور ټيلې ته ورغی، گېلنه يې راپورته کړه، بېرته نغري ته راغی، گیلنه يې کږه کړه، تر بوټو شنه لمبه راتاوه شوه.

تواب خپلې مور ته وکتل، په سترگو کې يې د دېگدان لمبه ښکارېدل.

تواب يوه شېبه ودرېد، بيا يې په سر کې څرېکه شوه، نرۍ درد يې تر تندي پورې راغی، کوټې ته لاړ، اوږد پرېوت.

وخت ووت. له چوترې يې د پلار غږ راغی، د تواب پوښتنه يې کوله. تواب دالان ته ننوت، بدنۍ او چلمچي تيار ول. نېغ د مېلمنو کوټې ته لاړ، د مېلمه له لاسونو څرې اوبه تويې شوې.

پر دسترخوان د لنډې ډوډۍ دوې کاسې کېښودل شوې. تواب وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، له هرې گولې وروسته به يې د لاس يوه يوه گوته خټله، د غوښې وار شو، د تواب تره پر يوه هوار پاسټي، غوښه په څلورو برخو تقسيم کړه، مېلمه ته يې وکتل:

— ستا يې تر څو؟

مېلمه په ډکه خوله وويل:

— تر لسو.

سړي له يوه سره حساب پيل کړ، يو، دوه، درې.... ده به په هره برخه غوښه خپله گوته اېښودله، لسمه شمېره پر يوه غوړه برخه راغله، هماغه برخه غوښه يې د مېلمه تر مخ کېښوده. پاتې برخې هم په همدې توگه تقسيم شوې. ښه شېبه ووته، ژامې خوځېدلې. تواب د خپل پلار غږ واورېد:

— درغله.



ورويې کتل، مېلمه ته يې يوه غټه گوله نيولې وه.
مېلمه وويل:

—بس دی، نه يې شم خوړلې. خود باتور لاس هماغسې په هوا کې پاتې و، مېلمه گوله وراخيسته.
د تواب تره هم په پاستي کې غوښه ونغاړله، غټه گوله يې ترې جوړه کړه، مېلمه نه خوړله، خود
تواب تره ټينگار کاوه چې د پسه لم دی. سړی مجبور شو. ملک هم په زور سپينه غوښه ورباندې
وخوړه.

د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وويل:

—مېلمه يې په ډېره غوښه مړ کړ.

تواب په ټيټ غږ وويل:

—دا زموږ رواج دی، د مېلمه عزت کوو.

شېبه وروسته دسترخوان ټول شو، تواب د لاس اوږه ورواچولې، بيا په چايو پسې لاړ، کله چې
بېرته راغی، مېلمه په خوند يوه کيسه را اخيسته وه:

—ياره ملکه اجب سوډرشی و، د کلاشینکوف دوه گولۍ يې خوړلې وې، خو بيا يې هم چارې ته
ځان نه ورکاوه.

ملک په خبره کې ورولوېد:

—څنگه دې وموند؟

سړي په خوند وويل:

—بس، چا راته وويل چې د بدي دار ورور دې ځنگله ته وتلی، ما هم کلاشینکوف راواخيست، يوه
دره مې پسې وغوښته، خو پيدا مې نه کړ، بيا خداي مهربانه شو، د تبر غږ راغی، ورغلم، د يوې
خېرۍ له تنې مې وروکتل، شريف يوې وچې ونې ته تبر نيولی و. بس، هماغه ورته پرېوتم، د
کلاشینکوف زخه مې ورته سيخه کړه، ټک، ټک، سړی بوخ راواوښت. منډه مې وراخيسته،
په گېډه کې لگېدلی و، خولا يې هم چارې ته ځان نه ورکاوه، په ډېر زامت مې ستونی وړپرې کړ.
د تواب اوږه درنه شوه.

جُوجُو وويل:

—ولې؟

تواب په خبره کې ورولوېد:

—نه پوهېږم.

نيکه وخندل:



— ياره عبدالرحيمه ، نر کار دې کړی ، زمري يې ، زمري .
مېلمه په خوند وويل :
— اوس به گلاب شاه ته مالومه شوې وي چې بدي څه ته وايي !
نيکه په خبره کې ورو لوبد :
— گلاب شاه دې ونه موند ؟
— نه په خدای ، چا ويل چې ايران ته تنبېدلې . بس ، په کومه ورځ چې يې زما ورور را وويشت ، له
هماغه ساته ورک دی . خو ښه شو ، ما يې هم د ورور ستونۍ ور پرې کړې ، خلاص په خلاص .
د نيکه خندا پورته شوه :
— ياره عبدالرحيمه ، زمري يې زمري .
جُوجُو وويل :
— زمري څه ته وايي ؟
تواب وويل :
— يو حيوان دی .
— نو مېلمه ولې د دې نوم په اورېدو وپرسېد ؟ حتما به کوم ښايسته حيوان وي .
— نه ، زموږ د مکتب په کتاب کې يې عکس شته . بېره ، بدشکله څېره لري .
جُوجُو وويل :
— ته به نه يې خبر ، بوی به يې ښه وي ؟
— که داسې وای ، نو پر خوله او پزه به يې مچان نه راټولېدای .
— هوښيار به وي ؟
— نه ، يوازې په ښکار کې پياوړی دی ، نور ژوندي ساري وژني .
جُوجُو وويل :
— بيا خو دې نيکه سم ورته وايي ، مېلمه په رښتيا هم زمري دی .
د نيکه غبراغی :
— وه هلکه ، څنگه لکه مچ له ځان سره ښکېږي ؟
تواب وار خطا شو :
— هېڅ ، هېڅ .
په منډه د باندې ووت ، کلا ته ننوت ، په چوتره کې غلی کېناست . چوپه چوپتيا وه ، پورته په رڼو
ستورو کې د طيارې سور خراغ مړ او بل کېده .



جُوجُو وويل:

— ښه نو، زمري مو د غيرت ښه ده؟

هلک غلی و.

جُوجُو وويل:

— په تاسو کې قتل څومره اسانه دی.

هلک په خبره کې ورو لوېد:

— خپل وار (بدل) يې واخيست.

جُوجُو وويل:

— قتل گلاب شاه کړی و، ورور يې څه گناه درلوده؟

تواب په خبره کې ورو لوېد:

— سردې مه خرابوه، دلته سل کلنې بدې پاتې دي، مړی نیکه کړی وي، غچ يې له لمسيانو اخلي.

ناڅاپه ډزې شوې، دوې، درې دقيقې پرله پسې ډزې. تواب له چوترې ټوپ کړل، په منډه له کلا

ووت، نیکه او د تواب پلار هم د باندې ول، د مېلمه درک نه و.

نیکه په بیره وويل:

— توابه زويه، له مېلمه سره پاتې شه.

تواب کوټې ته ننوت، مېلمه دېوال ته غلی ناست و، وار خطا ښکارېده، وروسته يې د گاز ډبې ته

لاس وروغځاوه، تياره شوه.

تواب وويل:

— ډزې په کلي کې دي.

د مېلمه وار خطا غږ يې واورېد:

— تا ته د بدې زور نه دی مالوم.

د ښځو چيغې شوې، تواب کړکۍ خلاصه کړه، د کلي له مينځه کوکې راتلې.

تواب وويل:

— مه وېرېږه، په تاپسي نه دي راغلي.

ځواب يې وانه وړېد.

تواب د باندې ووت، په کوڅو کې بل څراغونه گرځېدل. مخکې لاړ، د کلي مينځ ته ورسېد،

خلک راتول ول.



تو اب اخوره ته وخوت، پريو چا سپين خادر هوارو، د خادر يوه برخه په وينو سره وه. له څنگلوري
کوره د بنځو کوکي راتلې.

* * *

د تو اب اوږه په شدت وخوځېده. نيغ کېناست، سترگې يې وموښلې، جو جو و، تو اب په بېرته وويل:
_دا دوې ورځې چېرته وې؟
جو جو په خبره کې ورولوېد:
_هله! تنور وگوره!
تو اب په حيراني ورته وکتل.
جو جو وويل:
_په لښتو او خوشايو کې د دهشکې مرمۍ پرته ده.
هلک ولاړ شو، دالان ته يې منډه کړه، د خپلې مور له لاسه يې اورلگېت ونيو، ټيټ شو، له تناره يې
لښتې راوايستې، د دهشکې په ژېړه مرمۍ کې د بيگاني انگار سره رڼا ښکارېدله. هلک توده
مرمۍ د تناره پر غاړه کېښوده. بنځو ته يې وکتل، د ټولو سترگې رډې راختلې وې.
خوږ يې چيغه کړه!
_دا ټول ستاله لاسه.
تو اب په خبره کې ورولوېد:
_چتيا ته مه وايه!
مور يې وويل:
_ته بايد خطرناکه شيان په لښتو کې پټ نه کړې.
د تو اب تندې تريو شو:
_زه نه وم خبر.
خوږ يې وويل:
_نو پېريانو احوال درته راوړ چې په تناره کې مرمۍ ده؟
تو اب په منډه له دالانه ووت.
جو جو وويل:
_اه! په دې شنه سهار مې د خولې خوند درېد کړ.



هلک اورېد و غځېد.

جُوجُو وويل:

—پوهېږم، بيخايه يې ملامت کړې، څه چې وينو، ډېر وخت رښتيا نه وي.

هلک چت ته کتل.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

—اوس به ستا د پوښتنې ځواب درکړم، په سفینه کې يوه تخنيکي ستونزه پيدا شوې وه، يوه ورځ

يې کار وغوښت، بله ورځ څو کليو ته په تحقيق پسې لاړم.

تو ابهماغسي غلی و.

جُوجُو وويل:

—تندی دې سم ونيسه، خوشاله اوسه چې اوري يې نه و بل کړی.

له چوترې د نيکه غږ راغی:

—بلا، وه بلا! د اوداسه اوبه راوړه.

جُوجُو وويل:

—هو رښتيا! هغه سړی يې ولې ستاسو په کلي کې وويشت؟

—دلته يې د ترور کور دی، مېلمه راغلی و. راتلونکې جومه يې مرکه ده.

جُوجُو وويل:

پوه نه شوم؟

—له شاوخوا کليو سپين ږيري راتولېږي، غواړي چې دا دښمنې ختمه کړي.

د جُوجُو سترگه وځلېده:

—ښه کار دی، خودوی بايد له اوله د پېښې مخه نيولې وای، اوس به ولې مړی کېده. پتيو ته د

چرگورود اوښتو او له ډزو را وروسته دواړې خواوې څپېدلې شونډې گرځېدې، خو هېچا هم سر

پسې ونه گرځاوه.

هلک ته غوسه ورغله:

—تاته هېڅ هم سم نه ښکاري.

جُوجُو وويل:

—اه! تراوسه خو سم نه شم ورته ويلای، خودې مرکې تمه راته پيدا کړه، ليکم يې، د دښمنيو حل

ښه خبره ده.

جُوجُو غلی شو، يو دم يې پر دېوال لاس تېر کړ، ورو يې وويل:



— ځينې خبرې مې راټولې کړې دي. لومړۍ به د شيرود کلا کيسه راواخلم. څو سپين ږيري د اخورونو پر سر ناست ول، زړې کيسې يې را اخيستې وې، توره، پټکۍ او شملې يې يادولې، ځانونه يې د دنيا تر ټولو خلکو غيرتي بلل.

توابع په خبره کې ورو لوبد:

— نو ته يې نه منې؟

جُوجُو وويل:

— اهرانه، زما خبرې لاهه دي خلاصې.

توابع بکس ته لاس وروغځاوه، يو کتاب يې راويست، پانې يې واړولې، په غوسه يې وويل:

— د زموږ تاريخ دی، ورته وگوره، څو وارې مو هندوستان نيولی، د ايران تر اصفهانه رسېدلي يو، د افتخار خبره يې نه بولې؟

جُوجُو وويل:

— زه به د خپلو خلکو يوه کيسه درته وکړم، موږ خوراک نه لرو، بس، په کال کې يوازې يوه شنه پانه خورو، دې ته د فکر پانه وايي، که يې څوک ونه خوري، نو ماغزه يې جام پاتې کېږي او هېڅ هم نه شي کولای، خود دې پانې پيدا کول دومره اسانه خبره نه ده، بل ستوري ته به پسې ځي، هلته شيشې ته ورته بوټي دي چې موږ يې نه شوليدلی، دا بوټي مويو دم تر ځان راتاوېږي، بس! د ژوند تر پايه نه شو ترې خلاصېدی. زموږ د ستوري ځوان موجودات په دغه بوټي پسې ځي، خطر ويني، خود نورو له پاره قرباني ورکوي، دوی بايد د ستوري وړو، زړو موجوداتو ته دا پانه راوړي. يوه ورځ مې پلار خواشینی ناست و، علت مې وپوښت، را ياده يې کړه چې اور اخيستلو ته يې لنډ وخت پاتې دی، خو تر اوسه يې د فکر پانه نه ده راوړې، ومې ويل چې د نيکه مېړانه درته بس ده، نيکه د ستوري په ټولو موجوداتو کې نوم لري، ده په خپل ژوند کې زر پانې راوړې، زر پانې! تر اوسه يو موجود هم د دومره پانو په راوړلو نه دی توانېدلی. پلار مې لنډه را ياده کړه چې نيکه ته درناوی لرم، خو زه هم (زه) يم، ما د خپلو همجنسو له پاره هېڅ هم نه دي کړي، بس، يو مصرفي موجود يم چې تل مې د نورو پانو ته سترگې نيولې دي.

جُوجُو غلی شو، سترگه يې وځلېده او ويې ويل:

— گرانه! په تېرو وياړنه دی، خوتاسو راتلونکو ته څه پرېښي؟ اوسني هم بايد يو څه وکړي.

توابع غلی و.

جُوجُو بکس ته وکتل، بکس له ځمکې پورته شو او د هلک سترگو ته ودرېد، جُوجُو وويل:

— ورته وگوره! د پاکستان نوم ورباندې ليکل شوی دی.



تو اب په حیرانی ورته کتل.

جو جو وویل:

— ډاډه یم، واسکت او جامې دې هم له پاکستانه راغلې دي، پیالې ته وگوره، د ایران ټاپه ورباندې
بنکاري، د پلار، نیکه ترلې ژېړ پاڅونه (هندوستانی پگړۍ) چې د غیرت نښې یې گڼي، هم د
نورو دي، ان ستن او تار هم نه شي جوړولای، تاسو د کلي تر ټولو شتمن یاست، خولا اوس هم
ډوډۍ په خوشایو پخوئ.

تو اب غلی و.

جو جو وویل:

— د بشر د هوساینې له پاره موڅه کړي دي؟ هېڅ! بالعکس، تل په نورو متکي یاست. که یوه ورځ
سرحد درباندي بند شي، له لوږې به مړه یاست.

هلک غلی و.

جو جو وویل:

— پاتې کیسه واوره، سپین ږيري لا په غیرت کې غږېدل چې یوې زړې ښځې یو نهه— لس کلن
ماشوم راووست، ماشوم گیلې ته لاس نیولی و او له درده یې ټوپونه وهل، یوه سپین ږيري د خپلې
خولې لارې د ماشوم په خوله کې ور وڅخولې، ماشوم بېسده پرېووت، ډوډۍ دعاوې کولې، ویل
یې چې له پرونه را ایسته یې داسې کرار نه ولېدلی، څو ځوانان راغلل او ماشوم یې ځنځولۍ نږدې
کورته ورساوه.

یوه بل ډوډا بیا د خوب کیسه تېره کړه، ویل یې چې غم مه کوئ، بیگامې خوب لیدلی، په وطن کې
به فقر، جگړې او ټولې بدبختۍ ختمې شي.

د ډوډا د خوب کیسه لانه وه خلاصه چې له نږدې کوره د ښځو کوکي راووتې، هلک مړ و.
جو جو غلی شو، تو اب په حیرانی ورته کتل...

جو جو وویل:

— اه گرانه! په اټکلي ژوند، غټو غټو خبرو، لارو او خوبونو وطن نه جوړېږي.

له چوترې د نیکه غږ راغی:

— بلا! وه بلا! ږنده یې! بیا دې ساده چای راوړی.

تو اب په بیړه جو جو ته وکتل.

جو جو وویل:

— ماڅه نه دي کړي.



* * *

تواب په خاورو کې پلټی، ووهلې، زنگون يې دروند شو، په بېړه په پښو ودرېد، لار، له نورو هلكانو گونښی كېناست.

جُوجُو وويل:

—ته ولې لوبه نه کوي؟

تواب مخامخ گوته ونيوله:

—هاغه مو سر ټيم دی، وايي چې زموږ د کلي رنگ مه بدوه، بڼه کوټبال (فوتبال) نه شي کولی.

—کوم يو؟

—په دفاع کې ولاړ هلك، هغه چې لوړه ونه لري.

—خو د گول و هوڼکو خونده مو نشته، ستاسو کليوالو تر اوسه دوه — صفر بايللي ده.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

—هغه د خر پرتاگه وال سمه لوبه نه کوي، خوښه دې نه ده چې ته ور گډه شي؟

تواب سوړ اسويلی وايست:

—تر ما تکره دی. که داسې نه وای، نوزه به يې هم په مسابقه کې نيولم.

—اه! تمه دې مه باسه.

—څنگه؟

د جُوجُو غږ يې وانه ودرېد. يو دم د خر پرتاگه هلك چيغه کړه، منډه يې واخيسته، په بېړه له ميدانه

ووت او په خاورو کې كېناست. توپ ودرېد، هلكان پرې راټول شول، تواب هم ورغی، د هلك

رنگ سپين اوښتی و، يوه خبره يې تکراروله:

—پیری!!!

تواب څنگ ته ودرېد، جُوجُو وويل:

—تندی دې سم ونيسه، بس! پراوړه يې ور كېناستم، له پزې مې کش کړ، نور مې هېڅ هم نه دي

کړی.

يوه هلك وخنډل:

—مات ياست، بانې کوی.

په ونه لوړ هلك ته غوسه ورغله!

—له خولې سره دې پام کوه، لوبه نه پرېږدو.



وروسته يې په خاورو کې ناست هلک ته وکتل:

— راځه! لس دقيقې وخت لا پاتې دی.

هلک ځای پر ځای ناست و.

په ونه لوړ هلک وويل:

— پروا نه کوي، په لسو نفرو هم توپ کولای شو.

د تواب په غوږ چوندی ولگول شوه، جُوجُو وويل:

— ور مخته شه.

تواب د نري هلک مخې ته ودرېد:

— ما نيسئ؟

هلک د (هو) په بڼه سر و خوځاوه. تواب لوڅې پښې ميدان ته ورگډ شو. يوه شېبه يې منډې

ووهلې، خو توپ يې پښې ته نه سيخېده. اوږه يې درنه شوه، جُوجُو وويل:

— گول ته ور نږدې شه.

تواب د مقابل لوري له دفاع سره ودرېد. توپ هوايي راغی، په دفاع کې ولاړ چاغ هلک منډه ور واخيسته، توپ ته يې سر ورکړ، خو توپ يو دم لوړ شو او د تواب پښو ته ولوېد، تواب د خپلې بڼې پښې بټه گوته ورته سيخه کړه او توپ د گولچي له اوږې سره بڼويه تېر شو. يو دم چيغې شوې، ميدان نارو او چکچکو پر سر واخيست. شېبه وروسته بل توپ د تواب پښو ته ولوېد، چاغ هلک منډه پرې را واخيسته، يو دم يې ټوډه ووهله، پر مخې پرېوت. تواب توپ په لغته وواهه، توپ تېزنه و، خو گولچي حرکت ونه کړ، توپ په رغېدا له دروازې ووت. چکچکو، نارو او شپيلاقونو زور واخيست. گولچي چيغې وهلې، قسمونه يې خوړل چې کوم چا تر پښې ټينگ نيولی و، چاغ هلک هم همدا يوه خبره را اخيسته وه، ويل يې چې تواب پښه ورته کېښوده، خو نورو ورپورې خنډل.

لوبه مساوي ختمه شوه، تواب د کلي هلکانو پر اوږو واخيست، پر ټول ميدان يې راوگرځاوه، تر کلي پورې هم د تواب صفتونه اوږېدل کېدل.

تواب نيغ جومات ته لاړ، د مانبام لمونځ يې په ملا پسې وکړ، بيا يې کور ته مخه کړه چوترې ته وخوت، غوږ يې ونيو، له يوې کوټې د ژړا نرۍ غوږاته ورغی، د تره پېغلې لوريې ژړل، د خولې له کونجه يې د وينو نرۍ سره ليکه را ماته وه. تواب دهغې تر څنگ کېناست، يوه شېبه غلی و، بيا يې ورو وويل:

څه شوي؟



د نجلۍ ژړا زور ونيو.
 له چوترې څخه يې د تره چيغه راغله!
 _دا سپۍ مه راباندې وژنه! مېړه غواړي.
 وار خطا بنځه کوټې ته راننونه، د نجلۍ پر خوله يې لاس کېښود، په رېږدېدلې غږ يې وويل:
 _د خدای روی ومنه! غلې شه، که دې نیکه خبر شو، خدایکه د ژوند څکه ورنه وکړي.
 تواب وويل:
 _تره ناوې! څه خبره ده؟
 ځواب يې وانه وړېد.
 تواب د باندې ووت، مور يې غوا لوشله، ورغی، پر اخوره کېناست. ورو يې وويل:
 _هیلۍ يې ولې وهلې؟
 بنځه غلې وه، نږدې تړلي خوسکي د غوا د غولانځې خواته زورونه وهل، د دېگ په تل باندې د شیدو د دارو د لگېدو غږ اورېدل کېده.
 تواب وويل:
 _ادي! زما خبره دې وانه وړېده!
 بنځې ورو وويل:
 _څه يې کوي، څارکۍ يې له اخه ټوخه واچوله.
 _ولې؟
 _هیلۍ له کارېزه اوبه راوړې، په لاره کې کوم تېري ځوان مساپر اوبه ترې غوښتې وې، دا خبره يې وړې خور پلار ته وکړه، بس!!! غم ترې جوړ شو.
 غوا وځوځېده، بنځې په بېړه له لنډو خوشايو خپلې پايڅې ور ټولې کړې، په غوسه يې وويل:
 _مرداره شې! کالي دې را بې نمازه کړل.
 تواب ته يې وکتل، ورو يې وويل:
 _د شیدو خونده يې نشته، خوسکۍ ور پرېږده!
 تواب ټيټ شو، پرې ته يې لاس کړ، خوسکۍ تر غوا لاندې ووت.
 بنځه دالان ته لاړه.



* * *

د تواب غور و تخنبد ، نېغ کېناست. جُوجُو و. هلک په خوبولي غږ وويل:

—دا نیمه شپه گوره!

جُوجُو تر لاس ونيو:

—راځه!

تواب په حیراني وويل:

—چېرته؟

—وروسته به پوه شي.

تواب د باندې ووت، د کلا د برج پر سرگرده سپوږمۍ ولاړه وه. د هلک سترگو ته د بټې گوتې په

اندازه سپینه رڼا ودرېده، د جُوجُو غږ یې واورېد:

—زه یم، په ما پسې راځه!

رڼا حرکت وکړ، تر ځمکې یو گز پورته روانه وه، تواب گامونه پسې واخیستل. د کلا دروازي ته

و درېد، حیران شو، دروازه خلاصه وه. تواب د باندې ووت، رڼا د کلي په تنگو کوڅو کې مخته تلله،

له یوه کوره د ځنځیر شرنګ او د سپي غپېدا راغله.

تواب ورو وويل:

—چېرته څو؟

ځواب یې وانه وړېد. دی تر کلي ووت. رڼا د غنمو د شنو وږو پر سر روانه وه، بیا د گڼو نیالګیو په

پاڼو کې ننوته. تواب گړندی شو، د نیالګیو په مینځ کې یې لار وایسته، مخامخ یې وکتل، اوږه یې

درنه شوه، ورمېز یې کوږ کړ، رڼا یې پر اوږه پرته وه. تواب په بیرته وويل:

—زه بېرته گرځم.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

—زړه دې، خو په خبرېدو ارزي.

—نو چېرته څو؟

رڼا پورته شوه، د بنسټه یې په مخه ورکړه، تواب گامونه گړندي کړل. پاو ووت، رپانده جنډو ته

و درېد. رڼا بېرته راوگرځېده.

تواب وويل:

—هدیره ده، وېرېږم.

جُوجُو په خبره کې ورو لوبېد:



— اه گرانه! له ژونديو ووېرېږه.

— خو تر هديرې وړهاخوا پردی کلی دی، په دې نیمه شپه کې هلته څه کوو؟
رڼا پر قبرونو د راښو شویو شنو سپاندو او څو څو پر سر تېره شوه، تواب مخکې لاړ، د سپوږمۍ
رڼا د کورونو پر څړو دېوالونو لگېدل. رڼا یو دم ورکه شوه، هلک ورغی، په گڼو نیالگيو کې یې د
جُوجُو غږ واورېد:
— د پخوانه!

تواب ورمېږ کور کې، جُوجُو پر لښته ناست و، د سپوږمۍ رڼا یې تر روڼ ځان وتله. تواب یې تر
څنگ کېناست، ورو یې وویل:
— دلته څه کوو؟

— یوازې دروازې ته گوره!
تواب مخامخ وکتل، د سپوږمۍ رڼا د یوه کور په څېر دېوال کې لرگینې دروازې ته سیخه وه. تواب
ورو وویل:
— ولې؟

— اه گرانه! حوصله ښه ده.
هلک غلی شو، څنگ ته له لاندې لښتې د چونگېنو کور پر راتله. یو چا وپوځل، تواب په پانو کې
ننوت، مخامخ یو څوک تېر شول، پر اوږه تم کړې بیلچه یې د سپوږمۍ رڼا ته ځلېدل.
تواب ورو وویل:
— دهقان دی.

جُوجُو په خبره کې ورو لوبېد:
— پوهېږم تحقیق مې کړی، دلته اوږه کمې دي، د کارېز اوږه د شپې هم په واريو.
پاو ووت، لیرې له یوه کوره د ماشوم کمزورې نرۍ ژړا راتله.
تواب وویل:
— ولې ناست یو؟

ځواب یې وانه وړېد. یو دم له مخامخ دروازې سره ځنځیر ولگېد، له دروازې یو سر راووت، یوې
بلې خواته کور شو، پله نیمکښه شوه، یو سړی ودرېد، مخامخ د دوی پر خوا را روان شو.
جُوجُو وویل:
— ودې پېژانده؟
— نه



— تره دې دی.

تواب په بېره له سترگو پانې ليرې کړې، خیر شو، د سپوږمۍ رڼا د سړي خبرې ته برابره وه، هلک په حیرانۍ وویل:

— تره مې په دې نیمه شپه کې دلته څه کوي؟

جُوجُو غلی و، سړي تر لښتې ټوپ کړ، د هدېرې خواته یې گړندي گامونه واخیستل. جُوجُو وویل:

— بس! همدومره.

د پانو په مینځ کې د بتې گوتې په اندازه نری رڼا پورته شوه، تواب په رڼا پسې روان شو، رڼا تر هدېرې ښکارېدله هلک ورغی، جُوجُو د یوه سیمیتي قبر پر ژۍ ناست و. تواب مخامخ ورته ودرېد.

جُوجُو وویل:

— تره دې یوې کونډۍ ته ورځي.

د تواب زنگنونه ولړزېدل. ځای پر ځای کېناست.

جُوجُو وویل:

— تېره اونۍ ستاسو د کلا د برج پر سر ناست وم، نیمه شپه وه، څه مې لیکل، یو دم مې د کلا د دروازي چونگا واورېده، ورغلم، تره دې په احتیاط د باندې ووت، شکي شوم، تردې کوره مې تعقیب کړ، له کونډې سره یو ځای پرېووت.

جُوجُو غلی شو، یو دم یې وویل:

— اه گرانه! اوښکې ښې نه درسره ښکاري.

تواب خپل سر په دواړو لاسونو کې ونيو.

جُوجُو وویل:

— خوابدون مې نه درباندي لورېده، خو مجبور شوم، تره دې د خپلې لور مخ ته ځکه سوکان ونيول چې یوه تېرې ناشناخته ځوان ته یې اوبه ورکړې وې، خو دی.

جُوجُو غلی شو. تواب په ژرغوني غږ وویل:

— باور مې نه راځي، تره مې تر پنځه پنځوسو کلونو اوښتی دی، اوږده بېره، په ملا پسې پنځه

وخته لمونځ، ثوابي روژې... توبه!

تواب غږیو واخیست.

جُوجُو وویل:



د يو چا په ظاهره مه غولېږه !

هلک ورو ورو سونگېده.

جُوجُو وويل:

— غواړم چې د کونډې په اړه هم يو څه درته ووايم، خو دا مناسب ځای نه دی، بوتې دي، بايد هوارې ته لاړ شو.

تو اب په پښو ودرېد، دواړه دښتې ته ورسېدل.

جُوجُو وويل:

— تردې بل ښه ځای نه شو موندلی.

هلک پر شگلنه ځمکه پلټی ووهلې.

جُوجُو پر ځمکله لاس تېر کړ، غولې څلور کونجه وېرې رڼا ونيو.

جُوجُو وويل:

— دلته مې د کونډې په اړه يو څه ليکلي دي. غوږ ونيسه! يو پردی سړی، يوې ښځې ته راغی، يو ساعت ورسره و، بېرته لاړ.

ښځې توشکه واړوله، خو چرموړلي لوتونه يې سترگو ته ونيول، يودم يې کوکه کړه، په چيغو چيغو يې وژړل، سړيې څو ځله پردېوال وواهه، ټکری يې ورواخيست، انگرې ته ووته، د څا پر بېلر يې د دواړو لاسونو ډنگرې گوتې کېښودې، لاندې، اوبو ته يې وکتل، د رڼو اوبو پر سر سپينو ستورو ټال خوړ. يودم يې کوکه کړه، خولې ته يې لاس ونيو، سا يې تر پزې راوخته. هغې ژړل او زه د بېلر پر مخامخ ژۍ ورته ناست وم. ما د څا په اوبو کې د ښځې د اوبښکو د لوېدو غږ اورېد. ښځې پورته وکتل. په غريو کې يې وويل:

— اه خدايه! زه د ژوند کولو حق نه لرم، نن مې خپل عزت په پيسو ورکړ.

يودم د بېلر پر ژۍ کېناسته، پښې يې څا ته وروغځولې، ناڅاپه يو غږ راغی:

— ادې! تېرىم.

ورو مې کتل، په چوتره کې يو څلور — پنځه کلن بېر سړی هلک ولاړ و.

کونډې منډه ورواخيسته، ماشوم يې پر خپل ټټر پورې ټينگ ونيو، په چيغو چيغو يې

وژړل... مور ژړل، ماشوم غلی و.

وروسته دواړه يوې بلې کوټې ته ننوتل، پسې ورغلم، څراغ بل شو، يوه وړه نجلی پرته وه، اووه

کلنه، يا تردې يو څه ډېره، خو نجلی وچه کلکه وه، کله کله به يې زگېروى شو، وبه يې توخل،

تېزه تېزه ساه به يې ووهله، بېرته به غلې پرېوته.



زه پورته په تاخچه کې ورته کېناستم. د نجلۍ د مخ پر راوتلیو هډوکو یوازې خړ پوستکی پروت و.
 کوچني هلک په وره ژبه وویل:
 _ادې! ولې دې ژړل؟ ډوډۍ نه شوه درته پاتې؟
 بنځه غریو واخیسته:
 _نه گرانه! خور ته دې خپه وم.
 یو دم یې تر ماشوم لاسونه راوگرځول. وخت ووت، ماشوم یې هماغسې له غېږې نه جلا کاوه،
 وروسته یې په ژړا کې وویل:
 _د خور د علاج نیمایي پیسې مې پیدا کړې، پاتې یې بل وخت راکوي.
 هلک خپله مور پر تندي ټکل کړه، مخامخ ورته ودرېد، بنځې پر خپل مخ ټکری ورکش کړ، په ژړا
 کې یې وویل:
 _اه گرانه! د لیدو ور نه یم. مه راته گوره.
 ماشوم په خواره خوله وویل:
 _ولې؟
 بنځې خراغ ته ورپوه کړل، هماغه د خپلو اولادونو تر څنگ پر زاړه لیکې لیکې تفرېرېوته. ما یې
 یوازې سلگۍ اورېدې. څه به مې کول؟ له هغه ځایه راووتم، خو پوښتنې راسره پاتې وې، له چا به
 مې مالومات غوښتل؟ نه پوهېدم.
 یو دم مې کړپ واوړېد، د ستورو رڼا ته مې یوه توره پیشو ولېږده، پیشو د دېوال پر سر روانه وه،
 ورغلم، پر سرداو ورته کېناستم، خو پیشو د کونډې په اړه ډېره نه پوهېده، لنډه یې را یاده کړه چې
 د کونډې په کور کې یې تر اوسه د غوښې بوی نه دی حس کړی، له ناتاره (په شرومبو کې لنډه
 ډوډۍ) پرته بل څه نه خوري، نو نه یم ورته راغلې.
 پیشو ته مې وویل:
 _داسې څوک شته چې د کونډې په اړه مالومات راکړي؟
 _یو زوړ سپی دی، څو کاله د دوی کره و، خو کله چې د کونډې خاوند مړ شو، گېډه یې نه ډکېده،
 ټوله ورځ به د کلي په ډېرانو غرځېده، اخیر یې د مجبوریت له مخې کور پرېښود، اوس د
 ولسوالۍ په بازار کې د قصابیو مخې ته پروت وي.
 په خبره کې یې ورو لوبېدم:
 _خو هلته ډېر سپی دي.
 پیشو هوبنیاړه وه، زما مطلب یې ژر واخیست:



جو جو ناول

— زور سپی په اسانه موندلی شې، کینه پښه درنه پسې اخلي. یوه شپه د یوه کور سره چرکه گېډرې وټښتوله، خو سړي زار په سپي ته ټوپک ونيو، ډز پر پښه ولگېد.

پیشو همدومره خبرې وکړې، په ادب یې له مالار وغوښته او خپله مخه یې ونيوله.

زه په هماغه شپه د ولسوالۍ بازار ته لاړم، زور سپی مې په اسانۍ وموند، د دوکانونو شاته یې د حالو شویو غواوو پاتې شوې وچې وینې خټلې. لومړۍ پوښتنه مې د کونډې د مېړه په اړه وه.

سپي ښه خوله ترې وهله، را یاده یې کړه چې له کونگرېتوبه ورسره و، د کونډې مېړه په کلي کې

کوچنی دوکان درلود، یو سهار ښار ته په سودا پسې لاړ، خو مازیگریې په تابوت کې راوړ،

کونډې ځان له ځمکې ځمکې ویشته، وپښته یې شکول، خو گټه یې نه درلوده. د کلیوالو له خبرو

پوه شوم چې د سورلۍ موټر په ماین ختلی و، دوی په خپلو کې سره ویل چې مړی د ښکارېدو نه

دی. زما هم زړه ته ولوېده، له تابوته د سوځېدلو غوښو بوی راته.

بس! کونډې ته غمونو ور مخه کړه، پوډري لېبوره یې دوکان خرڅ کړ او ایران ته لاړ. کونډه سوال ته

مجبوره شوه، خود انسانانو زړونه سخت دي، وچه ډوډۍ به یې په سختي موندله وروسته یې لور

ناروغه شوه، نه پوهېږم چې څه بلا وهله ده، خو علاج یې ډېرې پیسې غواړې.

جو جو غلی شو، پر غولي یې لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب په غریو کې وویل:

— کونډه د خپلې لور د تداوي له پاره زما له تره سره پرېوته؟

جو جو وویل:

— تره دې شرط ورته اېښی و، نن به یې پاتې دوه نیم زره افغانۍ هم ورکړې وي.

تواب یې په خبره کې ورولوېد:

— تره مې باید خپله سزا وويني.

جو جو وویل:

— اه گرانه! دومره سر مه پسې گرځوه! ماته یې پرېږده.



* * *

تواب سترگې رڼې کړې! موريې تر څنگ ناسته وه، هغې ورو وويل:

— سره غرمه دې کړه، مکتب دې هېر دی؟

هلک د باندې ووت. په چوتره کې هېڅوک نه و، پر دسترخوان خیرنې پیالې، توره چایجوشه او له

پاستو ایستل شوې خامې ژۍ پرتې وې. تواب له څا بوکه را وایسته، څولپې اوبه یې مخ ته ور

واچولې، د تره له غوسې ډک غږ یې واورېد:

— ووا! نه لمونځ، نه اودس! د سپي غوندې مردار مخ دې نیولی دی، خدای ته به څه وایې!

تواب وروکتل، تره یې د دالان په وره کې ولاړ و.

تواب کوټې ته ننوت، د تره له ملنډو ډک غږ پسې ورغی:

— دا کور به بې برکته کړې.

تواب بکس ورواخیست، مکتب ته لاړ، ټوله ورځ یې د خولې خوند بد و، غرمه یې کور ته زړه نه

کېده، کلا ته نږدې سره لمر ته د لښتې پر ژۍ کېناست، پښې یې اوبو ته وروغځولې، یو دم یې تلې

وتهڅېدې، ناره یې کړه، په بیرې ودرېد. جُوجُو له اوبو راووت، تواب وويل:

— زړه مې دې بوت را وایست.

بېرته غلې کېناست.

جُوجُو وويل:

— چورت دې سم نه دی.

د تواب شونډې و خوځېدې:

— تره ته مې غوسه راځي، خو تر هغه مې هم کونډې ته خوا بدیري.

جُوجُو وويل:

— ما یې فکر کړې!

تواب په حیرانۍ ورته وکتل:

جُوجُو وويل:

— له بکسه دې قلم او کاغذ راوباسه!

هلک هماغسې وکړل.

جُوجُو وويل:

— ولیکه!

— څه؟



ولیکه! تا دیوې مجبورې ښځې عزت ته په سپکه وکتل، بس! په دوو، دریو ورځو کې به د
توپک خوله درواوړي!
جُوجُو غلی شو، کاغذ ته یې وکتل، ویې ویل:
_ ښایسته خط نه لرې، خوبیا هم ښه دی، لوستل کېږي.
کاغذ یې د هلك له لاسه کش کړ.
تواب مخامخ وکتل، لیرې د غونډۍ په لمنه کې تور سیرلي، د تورو ټکو غونډې ښکارېدل ورو
یې وویل:
_ ښه نو، دا خط څه کوي؟
ځواب یې وانه وړېد، ورمېږي یې کور کړ، جُوجُو نه و.
تواب کور ته لاړ، ډوډۍ یې له مستو سره وخوړه، اوږد وغځېد، مازیگریې اوږه وخوځېده. خور
یې وه، هغې په خواشینۍ وویل:
_ پلار مې ډاکټر راووست.
تواب په بیړه کېناست، سترگې یې وموښلې:
_ څوک ناجوړه دی؟
_ لالا مې سرې تېږ نیولی، په دې گرمې کې غبرگې برستې ورباندې پرتې دي.
تواب ولاړ شو، د تره کوټې ته ورغی، ډاکټر پېچکاری ډکوله، پلار او نیکه یې غلي ناست ول.
تواب خپل تره ته وکتل، لږې اخیستی و، پر لاندنۍ چاودلې شونډه یې ډومبک وینه پرته وه.
تواب خپلې کوټې ته لاړ، ورو یې وویل:
_ جُوجُو!
ځواب یې وانه وړېد. منډه یې واخیسته، د کلاد دروازې تر مخ ودرېد:
_ جُوجُو!
باغ ته لاړ، د انگورو د ټاکونو په مینځ کې ودرېد، چیغه یې کړه!
_ جُوجُو!
پرررر، شو، له شنو پاڼو خړې مرغۍ والوتې.
تواب پر پوله کېناست، شېبه ووته، پزه یې کش شوه، جُوجُو وخنډل:
_ کوټ، کوټ، کوټ... ډېر راپسې وگرځېدې؟
تواب په غوسه وویل:
_ ځان راوښییه، په تره دې څه ټکه راوستې ده؟



پر پوله سپينه رڼا را وگرځېده:

— اه گرانه! تره دې ډېر بې زړه دی!

— نو تا څه وکړل؟

— هېڅ! کونډې ته يې يوه ارزان بيه گوتې. اخيستې وه، را پټه مې کړه، تره دې غرمه ویده و،

گوتې. او کاغذ مې په خولۍ کې ورته کېښودل. خرهاری يې د زغملو نه و، غوسه راغله، پر پزه مې خوله ورو لگوله، سړی نېغ کېناست، خولۍ ته يې وکتل، رنګ يې والوت، کاغذ يې ولوست،

چيغه يې کړه، شا پر تخته بېسده پرېووت.

تواب په خبره کې ورو لوېد:

— که يې زړه درېدلی وای، بيا؟

جُوجُو وويل:

— ځورېدا ورته ښه ده، دی به تر اوسه په دې فکر کې وي چې په رڼا ورځ يې څنگه په خپل کور کې

خط او گوتې په خولۍ کې ورته کېښودل.

جُوجُو غلی شو، وروسته يې يو دم وويل:

— له کونډې سره مرسته کوي؟

— هو.

— نو يو بل خط هم وليکه دوه، درې ټکي بس دي. په دوو ورځو کې د کونډې له پاره د پنځو لکو

افغانیو تيارول او که دېرش مرمۍ؟

دا هم وليکه چې پيسې به د شپې دوولس بجې په زړه ژرنده کې ږدې او له کونډې به ليرې گرځي.

تواب په حيراني ورته کتل.

جُوجُو وويل:

— بله چاره نه وينم، خط په پاکټ کې واچوه، تره ته دې ووايه چې له فوټباله راتلم، له گڼو ونو يو

ناشناخته سړی راووت، سپېره، ډبل برېتونه يې لرل، سترگې يې سړې وې، پر مخ يې يو لوی تازه

پرار (زخم) ښکارېده او له جېبه يې د توپانچې ميل راوتلی و. همدا پاکټ يې راته ونيو.



* * *

تواب غلی کپناست، مخې ته یې وکتل، پانې وې لاس یې وروغځاوه، نرۍ خانگه یې په دوو گوتو کې ټینگه کړه، کړس شو، خانگه ماته ملا، لاندې وڅړېده. په نوې پيدا شوې چوله کې یې ژرندې ته وکتل، ږنگ دېوالونه له ورايه بنکارېدل، د ژرندې زړه ناوه وچو بوټو نیولې وه.

تواب ورو وویل:

— جو جو؟

ځواب یې وانه ورېد.

کونگ نارې کړې، تواب په بیرې پورته وکتل، د ونې په گڼو پانو کې هېڅ هم نه بنکارېدل، سپینې سپوږمۍ ته پنډې وربخې وروانې وې، له کلي د سپیو غیا راتله. پانې و خوځېدې، هلک په بیرې ولاړ شو.

جو جو وویل:

— زه یم.

تواب سوړ اسویلی وایست، بېرته کپناست.

سپینه رڼا را تاو شوه، جو جو وویل:

— وختي راغلی یې؟

تواب ژرندې ته کتل...

جو جو وویل:

— بېخایه مه وېرېږه!

تواب په خبره کې ورولوېد:

— اوس هم د زړه په زور راغلم.

جو جو وویل:

— یوه بنځه مې ولېده، ماشوم یې د بلاوو او لېوانو په کیسو ویداوه، وېروونکې خبرې یې ورته کولې، ویل یې، د باندې توره بلا ولاړه ده، که ویده نه شوې، یوه گوله به دې کړي.

ته هم نه یې ملامت، ډاډه یم، موریانا به دې دارنگه کیسې درته کړې وي، څوک چې په

ماشومتوب کې ووېروي، په لویوالي کې لوی زړه مه ورنه غواړه!

جو جو غلی شو، تواب ته یې وکتل، هغه د ژرندې ږنگو دېوالونو ته وچې سترگې نیولې وې...

جو جو وویل:



—مه وېرېږه، موږ ګان دي، په رالوېدلو وچو پانېو خېژي.

تو اب هما غسي ژرندې ته کتل...

جُوجُو وويل:

—اه ګرانه! زړه دې مه خوره، شپه تر ورځې ښه ده، انسانان ويده دي، تاوان نه رسوي.

جُوجُو غلی شو، چوپه چوپتيا وه، پر پانېو د موږ ګانو د تېرېدو غبراته، ليرې يوه چرچرک نارې

وهلې...

شېبه ووته، جُوجُو وويل:

—اوس يې وخت دی، تره دې بايد راغلی وای.

تو اب په خبره کې ورو لوېد:

—راځي!

—ډاډه يې؟

هو، پرون ماښام مې خط ورکړ، د برېتور سړي خپره مې نوره هم له وېرې ورته ډکه کړه، لاره ترې

ورکه شوه، کوټې ته ننوت، شېبه وروسته يې ښځې چيغې کړې، تره مې بيا ضعف کړی و. خو سهار

ته په خپلو پښو تر موټره ورغی، د کلا دروازه ما ورته خلاصه کړه، رنگ يې ژېړ و، مازيګر پلي

کور ته راغی، نيکه ته يې وويل چې موټر عوارض پيدا کړي و، خرڅ يې کړ، په پيسو به يې بل موټر

واخلي.

جُوجُو وويل:

—نيکه يې قانع کړ؟

—تره مې د موټرو په کاروبار ښه پوهېږي، دا رنگه سوداوي يې پخوا هم کړې وې.

کړپ شو، تو اب ځان ټيټ کړ، پانې يې ورو له سترگو ليرې کړې، تره يې د ژرندې مخې ته ولاړ و،

يوې بلې خواته يې په وېره کتل. وروسته يې د ژرندې پر ناوه يوه غوټه کېښوده.

جُوجُو ځانگې وښورولې، د تو اب تره يو دم چيغه کړه! زنگونه يې پر ځمکه ولگېدل، په زوره يې

وويل:

—د خدای له پاره! واړه ماشومان لرم!

جُوجُو يوه ځانگه ماته کړه، له کړپ سره، سړی پر ځمکه پرېوت، خپله پزه يې پر غولي وموښله!

—توبه مې ده، بد مې کړي، د خدای روی ومنئ، بيا به داسې نه کوم.

سړي يوه شېبه توبې وايستې، بيا ورو ولاړ شو، تو اب تر هغو پسې کتل چې په تورو ونو کې

ننوت.



جُوجُو وويل:

—دا خوډېر بې غېرته وو...

تواب په خبره کې ورو لوېد:

—له رسوايي ډارېده.

جُوجُو وويل:

—راځه!

دواړه د ژړندې ناوې ته ودرېدل، تواب غوټه خلاصه کړه، د زرگونو پنځه تړلي بندله وو.

جُوجُو وويل:

—دا پيسې بايد کونډې ته ورسوي.

تواب په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

جُوجُو وويل:

—زړه دې غټ ونيسه، زه درسره يم.

تواب نيم ساعت وروسته د کونډې د کور دروازې ته ولاړ و. هلک د دروازې په ليڅک کې تړلې

غوټه کېښوده، شاوخوا يې وکتل، يوه تيرې يې له خاورو راپورته کړه، دروازې ته يې ونيوله او

دروازه يې پرې وټکوله.

منډه يې واخيسته او دروازې ته مخامخ په گڼو نيا لگيو کې کېناست، سپوږمۍ تېزه وه، ان د

دروازې پر سر د غومبسو غټه ځاله هم ښکارېدل.

وخت ووت، دروازه خلاصه نه شوه.

جُوجُو د تواب پر ورانه چونډۍ ولگوله.

تواب ورو ولاړ شو، بيا يې دروازه وټکوله، په منډه يې ځان تر نيا لگيو را ورساوه.

د کونډې وار خطا غږ يې واوېد:

—څوک يې؟

وخت ووت، دروازه هماغسې تړلې پاتې شوه.

جُوجُو وويل:

—يو ځل بيا!

تواب غلې ولاړ شو، داخل يې دروازه يې په شدت وټکوله.

کونډې وويل:

—څوک يې؟



جُوجُو ناول

دروازه خلاصه شوه، وار خطا بنځه په وره کې ودرېده، په لاس کې يې د تناره سيخ نيولی و. بنځې يوې بلې خوا وکتل، يوه شېبه ودرېده، بيا يې غوټې ته پام شو، وروايې خيسته او کور ته ننوته. جُوجُو وويل:

—راځه!

تواب په حيراني ورته کتل...

جُوجُو وويل:

—زړه دې، که غواړې چې د کونډې له حاله خبر شي، نو په ما پسې راځه.

تواب حرکت ونه کړ.

جُوجُو وويل:

—مه وېرېږه. نه دې وينی.

تواب وويل:

—خو دروازه ترلې ده، د ځنځير شرنګ دې وانه وړېد؟

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

—اها گرانه! نوي خو مو نه دي سره پېژندلي.

تواب دروازې ته ودرېد.

جُوجُو ورک شو، شېبه وروسته د دروازې ځنځير ورو له درې سره ولګېد، تواب اوږه ورکړه، دروازه نيمکېنه شوه. هلک په احتياط انگړ ته ورننوت، شاوخوا يې وکتل، سپېره غولۍ و، ان يو شين ډکۍ هم نه ښکارېده، يوازې له څا سره يو کورنېالګی ولاړ و. تواب چوترې ته وخوت، يودم خراغ ولګېد، تواب پرېوت، د جُوجُو ورو غږ يې واورېد:

—دې خواته!

هلک وروښويېد، له کړکۍ سره غلی کېناست. کوټې ته يې وکتل، کونډه حيرانه ناسته وه، خلاصې غوټې ته يې وچې سترګې نيولې وې. وروسته يې يودم يو بندل ورواخيست، خراغ ته يې ورنږدې کړ، په ځير ځير يې ورته وکتل.

بيا يې يو ناڅاپه وخنډل، خندا يې زور ونيو، دهغې تر څنګ پروت ماشوم کېناست، په حيراني يې خپلې مور ته وکتل، په وېره يې وويل:

—ادې! ډوډۍ دې موندلې ده؟

بنځې مخ ورواړاوه، يودم يې غېږه ترې تاوه کړه، بېرته يې له خپل ټټره بېل کړ، پيسې يې ورواخيستې، په خوند يې وويل:



دومره پیسې مې په ژوند نه وې لېدلې.
ماشوم غلې و.

ښځې وویل:

اوس به دې نو خورکۍ د کابل په ډاکټرانو وگرځوم، خدای به یې جکه جوړه کړي.
ماشوم ورو وویل:

دوډۍ به ډېره وي؟

هو زړه! سهار به یوه گونۍ اوږه راوغواړم، له دې ایسته به خپل تنور بلوو.
نجلی و سونگېده. ښځې د هغې خوارولي وښورول، په خوند یې وویل:
ښایستی لورې، سترگې رڼې که!
نجلی هماغسې پرته وه.

ښځې وویل:

وگوره، پیسو ته وگوره! ټول زرگون دي.

نجلی مړ اوې د مور په لاس کې نیولي بندل ته وکتل، په زحمت یې وویل:
چا راوړې؟

ښځه غلې شوه، شېبه وروسته یې ورو وویل:

نه پوهېږم!

چوپه چوپتیا شوه، مور، لور او زوی پیسو ته کتل...

د ښځې شونډې و خوځېدې:

ملایکو!

ټول غلې وو، یوه هم کومه خبره ونه کړه، پر خرې دېوال د ماشوم د بېرو وېښتو سیوری لږزېده.
جُوجُو د تواب پزه کش کړه، تواب ولاړ شو، ورو له انگړه ووت. مخکې لاړ. تر هډ پرې تېر شو.
جُوجُو وویل:

نېک کار خوند نه لري؟

تواب څرېدلی سر روان و.

جُوجُو وویل:

سمه ده، څه مه وایه.

وخت ووت، تواب د کلا تر مخ د مېلمنو د کوټې بام ته وخوت، پر سپېره ډاگ ستوني ستغ اوږد
وغځېد. پورته یې وکتل، د سپوږمۍ رڼا تېزه وه، ستوري تېرېدې.



جُوجُو وويل:

— کور ته نه ځي؟

تواب سوړ اسويلى وايست:

— نه، د تره له سوبه (علته) مې زړه نه کېږي.

غلى شو.

جُوجُو وويل:

— بيا ژاړې!

— نه.

— ما دې په سترگو کې سپوږمۍ ولېده، صافه نه وه، يوې بلې خوا ته ډنگېدلې، اوبسکې وې.

تواب ټوخي واخيست، يوه شېبه يې وټوخل، ويې ويل:

— کونډه او د هغې ماشومان مې سترگو ته ولاړ دي.

جُوجُو په خبره کې ورو لوبد:

— اه گرانه! دا خو يوازې يوه وه، که په نورو کيسو پوه شې، زړه به دې وچوي.

جُوجُو غلى شو، يودم يې وويل:

— اورې؟

— څه؟

— د بېلچې غږ.

— هو، خو ډېر ليرې دى.

جُوجُو وخنډل:

— دومره هم نه، له وېرې ورو کار کوي.

تواب وويل:

— نو دا وخت؟

جُوجُو په خبره کې ورو لوبد:

— راځه! ځينې خبرې بايد درته مالومې شي.

دواړه له بامه بنسټه شول، ولاړ غنم يې په مخه ورکړل، تېرو لوڅو ته ودرېدل. ترلوڅو ورهاخوا يو

چا د کارېزاوبه اړولې.

تواب په بېړه وويل:

— دا خو تاجو دى، ده پروڼ اوبه ولگولې. نوبت يې تېر شو.



د جُوجُو غږ يې واورېد:

—د اوبو په غلا پسې راوتلی.

—اه، نه يې شم منلی، د تاجو له غلا نه بد راځي، حرامه يې گڼي.

—اوس خو يې وينې.

تواب غلی شو.

جُوجُو وويل:

—راځه!

دواړه بېرته شاته وگرځېدل، له گڼو چنارانو ووتل، د زنگولې غږ راغی، د پچو بوی له خاورو سره گډه و.

تواب ته غوسه ورغله:

—د خدای له پاره، کوچي شنو تاکنونو ته رمه ورپرې اېښې.

دواړه د پخڅې تر څنگ تېر شول، يو څوک پر سرداو ناست و، پردېوال له راغلیو څانگو يې

زردالو شکول، پورته سپينه سپوږمۍ ولاړه وه.

تواب څرېدلی سرد کلا خواته روان شو.

جُوجُو وويل:

—ځينې نورې خبرې هم شته.

ځواب يې وانه وړېد.

* * *

تواب پر خامه هندوانه وخت، سپين ښويه بوجان (زړي) ترې را ووتل، خټکي ته يې د تېره بوت

څوکه سيخه کړه، خټکي له جوړنگ بېل شو، ورغړېد او په لښتي کې ولوېد. بکس يې کېښود،

يو دم يې د پالېزه پر جوړنگانو خپرې کړې. لاندې بوتې له بېخه راوتل.

تواب سترې شو، بکس يې شاته واچاوه، لېرې يو چا رشقه ربېله. ورغی، په لوړ غږ يې وويل:

—پالېز مې دې له بېخه را وايست.

په رشقه کې د لورد تېرېدو غږ ودرېد، سړي ملا سيخه کړه، حيرانې سترگې يې له چخړو ډکې وې.

په سړه سينه يې وويل:

—په سد يې؟



د تواب شونډې و خوځېدې!
 _تاجو! که يې نه منې، نو ورشه ويې گوره!
 د سړي تندۍ تريو شو:
 _غټان په خپل نوم مه بوله!
 هلک غبرگ لاسونه د سړي سترگو ته ونيول:
 _ها! نوکانو ته مې وگوره، له خټو ډک دي.
 سړي لور کېښود، پوله يې په مخه ورکړه، تواب هم گرندي گامونه پسې واخيستل. سړی د پټي په
 کونج کې را ايستل شويو جوړنگانو ته ودرېد.
 يوه شېبه غلی و، بيا يې يودم ځمکې ته لاس کړ، يوه وړه شکېدلې هندوانه په گوتو ورغله، تواب
 سرتيټ کړ، هندوانه پر پوله ولگېده، چاک شوه او راوتلو اوبو يې خاوره ورسره ورغړوله.
 سړي تېرې ته لاس کړ، تواب چيغه کړه!
 _ته غل يې، تېره شپه دې د کارېزه اوبه اړولې.
 د سړي له لاسه تېره ولوېده.
 تواب وويل:
 _تا د گل رحيم اکا يتيمانو ته هم ونه کتل، يوازې دوه پټي لري، خو ته د کارېزه سلامت شواروز
 خورې، بيا دې هم اوبه ترې غلا کړې!
 سړي حيرانې سترگې ورته نيولې وې.
 تواب وويل:
 _په جومات کې يې وایم.
 سړي يودم وخنډل:
 _ټول پالېز تر تا جار، ټوکې مې کولې، نه يم په غوسه.
 بيا يې خپل جيب ته لاس کړ، شلگون يې راوايست:
 _هه! په مکتب کې به څه پرې واخلي.
 تواب روان شو، مخکې لاړ، شاته يې وکتل، سړي شلگون ورته وښور او ه.
 د تواب بکس دروند شو، جُوجُو وويل:
 _ښه دې ونه کړل.
 د تواب شونډې و خوځېدې:
 _اوس کوچيانو ته ورځم.



جُوجُو وويل:

— اه گرانه! بدو ته په بدو خواب مه وايه.

تواب خړېدلی سر روان و.

جُوجُو وويل:

— مکتب به څنگه کوي؟

— اول سات خالي دی.

تواب تر فصلونو ووت، دښته يې په مخه ورکړه، د غونډۍ په لمنه کې د کوچيانو تورې کېږدۍ.

ولاړې وې.

جُوجُو وويل:

— د تېرې شپې کوچی به په کومه يوه کې پسې غواړي؟

غټ کوچيانې سپي غپ وهل، منډه يې را واخيسته، بکس سپک شو، سپي ځای پر ځای ودرېد.

وربوز يې پر خاورو کېښود، لکۍ يې له ځمکې مړه دوږه پورته کړه، بېرته کېږدۍ ته ور وگرځېد.

بکس دروند شو:

— دلته يې نه شې موندلۍ.

تواب وويل:

— ولې؟

— سپي را ياده کړه چې بېگاني رڼه تر غونډيو ورهاخوا پسې وغواړي.

د تواب تندۍ تريو شو:

— سپي دروغ وايي!

جُوجُو وخنډل:

— اه گرانه! د سپي سپکاوی مه کوه، که خبر شي نو د ځان توهين يې گڼي.

تواب پر يوه هواره تېره کېناست. مخامخ يې وکتل، دوو ځوانو کوچيو پچې جارو کولې، خړو لنډ

لنډ گامونه اخيستل، پښې يې تړلې وې.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

— د کوچيانو ژوند سخت دی.

تواب وويل:

— خوماته خوند را کوي.

جُوجُو وخنډل:



— په دې خبرو پسې مه گرځه !

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

— راخته !

— چېرته؟

— دا خوند باید له نږدې ووينو.

هلک ورو روان شو، له یوې کپږدۍ یوه بوډۍ راووته.

تواب په شونډو کې وویل:

— د کورتو اخیستلو بانه ښه نه ده؟

د جُوجُو غږ یې واورېد:

— ترڅو به په دروغو ژوند کوی؟

بوډۍ خپله چوڼداره لمن د سپي سترگو ته ونيوله. په زهير، خوډه غږ یې وویل:

— څه غواړي؟

تواب ور مخته شو:

— د یوه کوچي پوښتنه مې کوله، بېګا یې د انگورو په تاګونو کې یوه پاڼه هم نه ده پرېښې.

بوډۍ وویل:

— موږ مه نه لرو، مازې څو مېړې راپاتې دي، مردار نه پرې خورو.

تواب په خبره کې ورو لوېد:

— تږی یم.

سپي وغږېد، یو دم غلی پرېوت.

بوډۍ وویل:

— کپږدۍ ته ورننوځه، سپي خړوړی (خوړونکی) دی.

تواب وروکتل، سپي پر خړو خاورو خپل وربوز اېښی و.

تواب کپږدۍ ته ننوت. پر زاړه او شکېدلي لیمخي کېناست، شاوخوا یې وکتل، څنګ ته خیرنې

بسترې پرته وې، پورته مات شکېدلي غلبېلونه راڅپدل.

یو دم یې غوږ سوړ شو، ورمېړ یې کوږ کې، بوډۍ له اوبو ډک جام ورته نیولی و.

تواب لاسونه وروغځول، شونډې یې د جام پر ژۍ کېښودې، اوږه یې درنه شوه، جُوجُو وویل:

— دوې ورځې دلته وم، په همدې جام کې سپي خوله وهله.



تواب یو دم وتوخل، له خولې یې نړیورنو اوبو داره وکړه.

بوډی وویل:

—بسم الله

تواب جام پر غولي کېښود.

زگپروى شو، تواب شاوخوا وکتل، پرستني وښورېدې. بوډی ورغله، غبرگې پرستني یې چوله

کړې، بیر، سره نښتي ژېر وېښته ښکاره شول.

بوډی وویل:

—جار!

د تواب غوږ وتڅنید:

—لمسی یې ده، غونډل چیچلې.

تواب د پرستنو خواته وروښویېد.

بوډی د نجلی مخ لوخ کړ، د هغې پر لمر سوځولي تور تندي یې لاس کېښود، سوړ اسوبلی یې

وايست:

—لکه له تناره چې دې را ایستلې وي.

تواب وویل:

—ډاکټر ته مونه ده وروستي؟

بوډی خپلې لمسی ته وچې سترگې نیولې وې.

تواب وویل:

—غونډل خطرناکه دی.

بوډی یو دم وروکتل:

—ته له کومه پوه شوې؟

د تواب ژبه بنده شوه:

—ما، ما

بوډی وویل:

—ته بې څه نه یې، په غیبو پوهېږې، سپی هم څه نه درته وايي.

تواب غلی و.

بوډی د خواست په ژبه وویل:

—ها زویه، خدای دې په ځواني برکت که، ماته خو بزرگ ښکاري. په دې لمسی خو مې یو دم وکه!



تو اب په حیرانی ورته کتل.
 بودی تور واره د پگ ته لاس وروغځاوه، د پگ یې د تو اب تر مخې کېښود:
 _ها، د یوې غږ کي نوین (تازه) کوچ دي، په شکرانه کې یې درسره یوسه.
 تو اب ولاړ شو، بودی تر لمن ونيو، تو اب بېرته کېناست، شونډې یې و خوځېدې، د نجلۍ مخ ته
 یې خوله ورنږدې کړه، له چوف سره د هغې په بېرو وېښتو کې نښتې پلله و خوځېده.
 تو اب په بېره له کېږدۍ ووت، منډه یې واخیسته لېرې ودرېد، د پښو څرپکي یې واورېدې،
 ورمېږ یې کوږ کړ، سپي لکۍ خوځوله.
 تو اب کېناست غوږ یې و تخنېد. جُوجُو وویل:
 _ښه نو، ته بزرگ یې؟
 تو اب ته غوسه ورغله:
 _ملنډې مه وهه!
 جُوجُو وخنډل:
 _کوټ، کوټ، کوټ... د تندي گونځې دي بیا ډېرې شوې، سپی بې حوصلې دی، یوازې اشاره
 غواړي، یوه گوله به دې کړي.
 تو اب غلی و.
 جُوجُو وویل:
 _یوه پوښتنه؟
 تو اب وروکتل:
 _څه؟
 غونډل انسان وژني؟
 _هو، تېر کال یې زموږ د دهقان کوچنی زوی وخوړ (وچیچه)، خو ورځې وروسته یې ډاکټر ته
 یووړ، خو په لاره کې مړ شو.
 تو اب غلی شو، یو دم یې وویل:
 _اوس نومه وایه چې غونډل بې ازاره دی.
 جُوجُو وویل:
 _بیا دې هم په قضاوت کې بېره وکړه. غونډل مې ظالم وگاڼه، خو هغه را یاده کړه چې کلونه کلونه
 همدلته اوسېدو، بس! کوچیان راغلل، غټې تیږې یې لیرې کړې او کېږدۍ یې ودروله موږ د



جُوجُو ناول

مورڳانو يوه پخواني غار ته پناه وروږه، خو هلته يې هم په ګراره نه پرېښودو، نجلۍ ډکه بدنۍ په غار کې تشه کړه، يو شوخ زوی مې پر لمن وروخت او د نجلۍ غاړې ته يې خوله وروږه. تواب غلۍ و.

جُوجُو وويل:

—ته خوشاله يې چې دا کوچۍ مړه شي؟

توab په حيراني وروکتل.

جُوجُو وويل:

—ورشه، بوډۍ پوه که چې د نجلۍ غم وځوري.

توab ورو ولاړ شو، شېبه وروسته د کېږدۍ تر مخ ودرېد. بوډۍ د کوچوله دېگ سره راووته.

توab ورو وويل:

—نجلۍ بايد ډاکټر ته ورسوي!

بوډۍ وخنډل:

—جار، د ډانګټر کار يې نه دی، ستا دم به يې ټک پټري کړي.

يو دم يې هلک ترلاس ونيو او دواړه کېږدۍ ته ننوتل.

بوډۍ د نجلۍ له مخې پرستن ليرې کړه، په خوند يې وويل:

—ها ورته وګوره! ګراره پرته ده.

توab وروکتل، د نجلۍ دخولې لنډه غاړه تکه شنه وه.

بوډۍ وويل:

—پياز مې په اور کې ايښی، بس! چې خوړين شو، پر غاړه به يې وروټرم، ټول زار (زهر) او ناوونه

(چرک) به يې راوباسي.

ډډ کوچيانې غږ واورېدل شو:

—دا څوک دی؟

توab په بېرې وروکتل. له عمره پوخ چاغ، ګردی سپړی ولاړ و.

بوډۍ وخنډل:

—تږی و، خو په بزړګي کې يې شک نشته، يوه چوف يې سنځله ګراره پرې ايسته.

کوچي لوی ډانګ د کېږدۍ ټاټ (ټوټې) ته ودراره، خیرن بالښت ته يې ولي ولګول، په ډډ

کوچيانې غږ يې وويل:

—ادې! جونګی مې خرڅ کړ!



بوډی یو دم کېناسته، تواب وروکتل، د ښځې رنگ الوتی و.
کوچي وویل:

—خوامه بدوه، په کور کې یوه لپه اوږه هم نشته.

د بوډی د تندي گونځې لا پسې ژورې شوې؟

—همدا یو جونگی راپاتې و.

کوچي ته غوسه ورغله!

—بلا ورپسې! زېځي (هلکان) خوله لوږې نه شو مړه کولای!

مېرې رمباره کړه، تواب وروکتل، دوه واړه هلکان په خوډنگرو مېرې پسې روان وو. یوه یې

پرتوگ نه درلود، اوږده لمنه یې باد وهله.

د کوچي غږ یې واورېد:

—مړی خورې؟

تواب ورو مېرې کوږ کړ، کوچي ده ته کتل.

تواب په بیړه وویل:

نه.

تر کېږدی ووت، ودرېد، کوچي ته یې مخ وړاړاوه، په وېره یې وویل:

—د انجلۍ ډاکټر ته بوزه، مړی.

کوچي چیغه کړه!

—گل اندامې! دا چای زارزکوم دې پسې څه که!

ښځینه غږ یې واورېد:

—څوځ خوله (اور) نه اخلي، لاندې دي.

تواب ښی خواته وکتل، په څر، پنډ لوگي کې یوه ښځه پټه وه، ښځې یو دم وتوخل، ولاړه شوه،

سترگې یې ټکې سرې وې. بېرته کېناسته، څوځو ته یې ورپوه کړل، غوټه لوگی یوې خواته کوږ

شو.

تواب په څرېډلي سرگامونه واخیستل، جوجو یې پراوږه کېناست، ورو یې وویل:

—هلکانو ته وگوره!

تواب سرپورته کړ، بې پرتوگه هلک په خاورو کې ناست و، پر خوله او پزه یې مچان بونگېدل،

بل د کوتي خلاصو پښو ته پړی وراچاوه.

جوجو وویل:



اوس پوه شوې چې کيچيان سخت ژوند لري؟

تواب يې په خبره کې ورو لوبد:

زه څه خبر وم، په کتابونو کې يې ډېر صفت راغلي، ان لوی لوی شاعران او ليکوالان يې لا په

صفت نه مې پرې.

جو جو وخنډل:

اها گرانه! په دې خبرو پسې مه گرځه زه دوي، درې ورځې له کيچيانو سره وم، ډېر څه مې ليکلي،

خو لمر دی، برقي توري سم نه ښکاري.

تواب غلی روان و.

جو جو وويل:

شاعران او ليکوال دې ياد کړل، ما هم د دوی ځينې ليکنې ولوستې، خو زه ډاډه يم چې کيچيانو ته يې پر پاڅه سړک د روان موټر له ښيښو ور کتلي دي، دوی له ليرې د هغې پيغلې کوچۍ تصوير را اخيستی چې په اوښانو پسې روانه ده، خو هېڅکله يې د هغې له وچو شونډو راوتلی سترې (اه) نه دی اورېدلی، د هغې په چاودو پوندو کې يې تلليو اغزيو ته پام نه دی وراوښتی، د هغې د تندې مړو خولو ته يې نه دي کتلي، د هغې په تنکي عمر کې يې د سترگو شاوخوا گونځې نه دي ليدلي. جو جو غلی شو. تواب هماغسې څرېدلی سر روان و.

جو جو وويل:

شرط تړم! که په همدې شاعر او ليکوال يوه ورځ د کوچي بړستن هواره کړي، تر سهاره به يې سپر مې ټينگې نيولې وي. که دې ډوډۍ ورته کېښوده، په کاسه کې به وېښتان پسې غواړي، دوی د کيچيانو د ژوند په صفت نه مې پرې، خو که ورته ووايي چې يوه اونۍ ژوند ورسره وکړه، نو د پچو د بوی او دوړو له لاسه به يې د تشناب کاغذ سپر موټر ته نيولی وي. يوه شېبه يې د موټر له ښيښو يوه کوچۍ پيغله ولېده، سل مخه يې په صفت ډک کړل. جو جو غلی شو، د تواب پر اوږه يې چونډۍ ورو لگوله:

پوښتنه يې وکړه چې ليکوال او شاعران بايد څه وکړي؟

تواب وويل:

څه وکړي؟

ښه پوښتنه ده. په اوښ پسې روانه کوچۍ او په غره کې د شپېلۍ غږ، ټول ژوند نه دی، هر څه ته بايد د واقعيت په سترگه وگوري، د هغې کوچۍ سرې سترگې دې وليکي چې په لنډو څو څو اور بلوي او سړي يې له لوگي ډک دي. هغه نجلی دې انځور کړي چې غونډل چيچلې، خو ډاکټر نه



جو جو ناول

لري. هغه به پر توگه ماشوم دې ياد کړي چې پر خوله او پزه يې مچان بنگېږي او له مکتبه محروم دی. د هغو کوچيانو ستونزې دې وڅېړي چې ټوله مالداري يې ناروغيو ورتباه کړه.

تواب غلی و.

جو جو وويل:

— راته ووايه چې گټه به يې څه وي؟

هلک همدا پوښتنه تکرار کړه.

جو جو وويل:

— واقعي ليکنې به د کوچيانو ستونزو ته د نورو پام ورواړوي، د دوی له ريښتيني ژونده به خبر شي، کېدای شي چې سيار مکتب او شفاخانه ورته جوړه کړي، د مالدارۍ غم يې وخوري. که نور نه وي، د هوايي خبرو پر ځای خو به يې واقعيت ويلی وي.

د تواب شونډې و خوځېدې:

— مکتب راوړسېد.

اوږه يې سپکه شوه.

* * *

ملک وويل:

— يوازې تفدانی پاتې دي.

يو ځوان په منډه جومات ته ننوت، بېرته راغی، دوي تفدانی يې پر هوار گېلم کېښودې.

ملک وويل:

— ښه ځای دی، هوا چلېږي.

خپلۍ يې وايستې، پر رنگارنگ هوارو ټغرونو مخکې لاړ، د زاړه توت تنې ته اېښي بالښت ته

يې ډډه ووهله، ويې ويل:

— د چايو غم مو خوړلی دی؟

يوه کليوال په بېرۀ ځواب ورکړ:

— کورونو ته مو احوال ورکړی، چای او ډوډۍ په خپل وخت راځي.

ملک غټه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړ، ورو يې وويل:

— ناوخته شول.



کلیوال غلي وو.

ملک وویل:

—توابه زویه! د جومات بام ته وروڅېږه!

تواب پر خټینو زینو وځوت. شمال لور ته یې وکتل، د بنښته له شنو سپاندو ډکه وه، ورمېږي کور:

کر، لمر یې سترگو ته سیخ شو، بنی لاس یې پروړوځو کېښود، په لوړ غږ یې وویل:

—د زړې کلا له خوا خلک را روان دي!

یوه کلیوال خوله پورته ونيوله:

—خو کسان دي؟

—نه پوهېږم، له دې ځایه سم نه ښکاري، د گلدین کاکا تر سنځلو راتېر شول.

هماغه سړي ور غږ کړل:

—څوک دي؟

ملک وخنډل:

—یاره میرا حمده، اجبه ساده خبره دې وکړه، لیرې دي، هلک یې شمېرلی نه شي، نو څنگه به یې

وپېژني!

نورو کلیوالو وخنډل.

تواب د بام پر ژۍ کېناست. د توتکیو غچا شوه، مخ یې واپړاوه، د جومات پر سپیکر دوې توتکۍ

ناستې وې. لاندې یې وکتل، د زاړه توت خانګې پر ناستو کسانو ورغلې وې، د شنو پاڼو له چولو،

خیرنې خولۍ او سپین پټکي ښکارېدل.

غرهاری شو، دوې ټیټې نرۍ هلیکوپترې راغلې، تکې تورې وې، د بنښته یې په مخه ورکړه، له

خپلو سیورو سره یو ځای تلې.

تواب ودرېد، چیغه یې کړه!

—نور هم راغلل!

له لاندې یوه کلیوال په لوړ غږ وویل:

—موټر دي؟

—هو.

—خو دانې؟

—نه پوهېږم، په دوړو کې نه ښکاري.



جُوجُو ناول

تواب مخکې لار، په خېر يې د بښتې ته وکتل، د مخکيني موټر بښېنه برېښېدلې، نور په دوو کي پټول.

تواب د بام پر دود کش مټ ولگاوه، يو دم شاته لار، له دود کشه سرې غومبسې راووتې. تواب په منډه له بامه کښه شو.

ملک وويل:

— چانه ودرته ويلې!

د تواب شونډې و خوځېدې:

— بمبرې (غومبسې) وې.

کليوالو وخنډل.

— تواب ويالې ته وروگرځېد، يوه لپه رنې اوبه يې مخ ته ورواچولې، اوږه يې درنه شوه.

جُوجُو وويل:

— څه خبره ده؟

تواب په بېره شاوخوا وکتل، كليوال ليرې و:

— مرکه ده.

— هغه د چرگو پر سرد مري کيسه؟

— هو.

د موټر هارن واورېدل شو، تواب په پښو ودرېد، له تنگې کوچې درې موټره راووتل. دروازي خلاصې شوې، ټولو سپينې او ژېړې لونگۍ تړلې وې، ملک او كليوال مخکې ورغلل، غېږې يې ورکړې، پر ليکه هوارو توشکو کېناستل.

جُوجُو وويل:

— په دې خلکو کې مې ايله د خير کار وليد، پخلاينه ښه ده.

تواب غلې و.

جُوجُو وويل:

— نږدې نه ورځو؟

تواب له توت سره ودرېد.

يوه كليوال وويل:

— وه هلکانو، هلی شاباس، دا ځای ستاسو له پاره نه دی، ورشئ، چای راوړئ.

تواب او څو نور هلکان ليرې شول.



جُوجُو وويل:

— غم مه كوه! زه يې احوال درته راوړم.
د تواب اوږه سپكه شوه.

* * *

تواب كوتې ته ورغی، جُوجُو په تاخچه كې خړېدلی سر ناست و.

تواب وويل:

— خه وخت راغلي؟

خواب يې وانه وړېد.

تواب، كمپله پر پښو وركش كړه، اوږد پرېووت.

جُوجُو وويل:

— دې ته نو انصاف نه شو ويلای.

تواب كېناست.

جُوجُو وويل:

— اجب منطق، قتل وروړو كړ، په بدۍ كې يې خور لاره.

تواب ورو وويل:

— په دې خبرو پسې مه گرځه!

جُوجُو وخندل:

نو تاسو په كومو خبرو پسې گرځئ! خه ته ارزښت وركوئ؟

يو دم يې بستري ته ورتوپ كړل، دېوال سپينې رڼا ونيو.

جُوجُو وويل:

— دلته مې ځينې ياد د اښتونه ليكلې دي.

۱۵۴۴ كال، د تور ستوري دولسمه

غلي شو، تواب ته يې وكتل، ويې ويل:

— ستاسو په حساب د ۱۳۹۲ كال د ثور دوهمه راځي. غوږ شه، د همدې ورځې يو ياد د اښت درته

لولم.

تياره وه، پر پاخه سړك مې څو موږكان وليدل، ورغلم، له موټرو د غنمو لوږدلي دانې يې ټولولې.

يوه موږك ته مې وويل چې موټر به مو ووهي، را ياده يې كړه چې بېغمه اوسه، امنيت خراب دی،



جو جو ناول

له ماښامه وروسته موټر نه شي راوتلی. کړپا مې واورېده، ورغلم، د پاڅه سرک پر غاړه څو څر دوکانونه ولاړول. غوږ مې ونيو، کړپا د پایې له سره راتله، ځير شوم، انسان و، د برق له پایې يې يو څه خلاصول.

د يوه دوکان تر مخ په خاورو کې پراته سپي ته مې چونډۍ ورو لگوله، سپي ټوپ کړل، ليرې ودرېد، په وار خطايې يې وويل:

— فکر مې وکړ چې انسان دی.

بهرته خپل ځای ته راغی، وربوز يې پر خاورو ولگاوه، سترگې يې پټې کړې. ومې ويل:

— دا سپي څه کوي؟

سپي خوله خلاصه کړه، اوږد اړې مې وایست، په خوبولي غږ يې وويل:

له خوبه مې مه باسه!

مجبور مې کړ.

سپي په پټو سترگو وويل:

— څه موده مخکې دلته يوه موسسه راغله، شمسيانې يې ولگولې. ښه و، مصرف يې نه غوښت، د

لمر په واسطه يې بېټرۍ چارجېدلې، د شپې به سلگونو گروپونو سپينه رڼا کوله، ټول بازار يې روښانه کړی و. خوله څو ورځو راهيسې د همدې بازار د پوستې عسکر پرې اموخته دي، هره شپه

درې، څلور شمسيانې او د هغوی بېټرۍ خلاصوي، پلوري يې، ما په خپله وليدل، کومندان يې

پيسې شمېرلې.

جو جو غلی شو، رڼا ته يې لاس ورووړ، ويې ويل:

— بله پانه مې راواړوله.

د تور ستوري ديار لسمه:

سهار وختې مې په سفینه کې ليکلې تحقيق سماوه چې يولوی درب شو، په بېړه د باندې ورغلم.

تیاره وه، هېڅ هم نه ښکارېدل، د مرغانو د وزرونو شنهارۍ مې واورېد، پورته وختم، څو وار خطا

هیلۍ مې ولېدې. يوې ته مې د درب يادونه وکړه، له وېرې يې زبون وهل شوی و، خو بلې راته

ووويل چې د پاڅه سرک خواته ورشه.

هماغسې مې وکړل، دوږه لانه وه ناسته، نږدې ورغلم، د اوبو پر سترېل شوی شل متره اوږد،

پوخ پل ماته ملا پروت و.



جو جو ناول

ليري په ونو کې پانې وخوځېدې، هماغې خواته مې مخه کړه، دوو کسانو منډې وهلې، اوږدې
ډېرې يې درلودې، يوه يې د موټر بېټرۍ په لاس کې نيولې وه، بل په روان حال کې نرۍ سيم ټولاوه.
دوی تر نږدې باغه په منډه ول، خو کله چې تر پخڅې واوښتل، تگ يې عادي شو، يو بل ته يې د پله
د نږدو مبارکي ويله.

جو جو غلی شو. ورو يې وويل:

دې ته وايي وطن دوستي.

تو اب رها ته کتل.

جو جو وويل:

د تور ستوري خوار لسمه:

دا خلک تل په غوسه وي، هوارې ټنډې مې نه دي ليدلې، په سمه خبره کې يې کاوړگه دی. دوی
خدا نه پېژني. که يې خندلي هم وې نو د نورو د سپکاوي له پاره يې خندلي دي. يو ماښام يوه
جومات ته ور وگرځېدم، لويان او ماشومان ناست ول، د يوه ماشوم باد پرې شو، ټولو وخنډل، ډېر
هومره چې سترگو يې اوښکې وکړې، ماشوم ژړل، خود خدا غږ د هغه تر ژړا ډېر لوړ و. د يوه سړي
له ډېرې خدا سا بنده شوه. له لمانځه وروسته هماغه سړی تر ټولو مخکې له جوماته ووت. پسې
ورغلم، د ساراگشت له پاره يوې کنډوالي ته ورغی، هوا يې دومره خرابه کړه چې په کنده کې د
ناست ملخ زړه وچاودید، خود ده ونه خندل، برعکس، قواره يې جدي ښکارېده.
بله ورځ يوه ښځه له خرې ولوېده، پرېنگه ونه ناستو کسانو له ډېرې خدا خپلو تشو ته لاسونه
نيولي وو.

په هماغه مازيگر مې په يوه بل کلي کې ډله ځوانان وليدل، نږدې ورغلم، په يوه ليوني پورې يې
پلاستيکي خلطه غوټه کړې وه، لکۍ يې ورته ويله، د خدا له لاسه په هماغه خوا مرغۍ نه
ورتلې، پراخوره ولاړ خره هم خندل، خود هغه خدا منطقي وه، خره د انسانانو په ساده توب
پورې خندل.

جو جو غلی شو، تو اب ته يې وکتل، ويې ويل:

کوم کار مو سم دی؟

تو اب وچې سترگې ورته نيولې وې.

جو جو وويل:

د خپلو ياد دښتونو بله برخه به درته ولولم.



جو جو ناول

يوه ورځ يو څه ليري لارم، د وهل شويو ځنگلونو په اړه مې تحقيق كاوه. سوي او گيدړه مې وغږول، ويل يې چې د اوسېدو ځاي نه دي وړپاتې، غرونه لوڅ شول، انسانانو ټولې ونې خرڅې كړې. د خپرې د يوه سپېره نيا لگي پر بڼاخ كېناستم، لاندې د سيند اوبه له لويو ډبرو سره لگېدلې، شنهاري يې خوت. ناڅاپه مې يوه پېغله وليده، سريې لوڅ و، په منډه كې يې تور وېښته يوې بلې خواته كېدل. يو ځاي ودرېده، شاته يې وكتل، لويې ډبرې ته يې ولي ولگول. نږدې ورغلم، لوڅو پښو يې په تېرو ډبرو د وينو څاڅكې پرېښي ول، نجلۍ تېزه تېزه سا وهله، باد يې تور وېښته پر سپين مخ راوستل، نجلۍ پر مخ لاس تېر كړ، خولا يې هم پر شونډو په پرته وينه كې څو تور وېښته سربښ ول. ناڅاپه ډز شو، له تيزې وړه ټوټه بېله شوه. نجلۍ منډه واخيسته، څو په دوهم ډز ځاي پر ځاي ودرېده، ځنگلونه يې پر وړو تېرو ولگېدل، له وليو څخه يې وينو داره وكړه، ړنگه شوه، خړې ډبرې سري شوې. شاوخوا مې وكتل، دوو ځوانانو منډې راوهلې، يوه يې ټوپك درلود. نږدې راغلل، د ټوپك له نلۍ څخه د سوځېدلو باروتو بوې ته. مړه نجلۍ يې تر لاسو او پښو ونيوله، خړو اوبو ته يې ورخوښي كړه. پسې ومې كتل، تريو څه ځايه روانو ځگونو تور وېښته ورسره وړل، وروسته ډوب شول. په ځوانانو پسې تر كلي ورغلم. د نجلۍ موريدې ورځې كولې، وېښته يې شكول، كيسه مالومه شوه، د نجلۍ له خولې راوتلي و چې يو ځوان ورباندې گران دي. جو جو غلي شو. تواب ته يې وكتل، ويې ويل: —ورونو يې ووژله اه! دا خلك دومره مظلوم دي چې ان د گرانښت حق هم نه لري. تواب رډې سترگې ورته نيولې وې. جو جو وويل: —بله پانه به راواړوم. دلته له قسمه پرته خبره نه كېږي، ((په كوران كه درواغ درته وايم، خداي مې دې ووهې كه مې غلطه خبره كړې وي، په الله قسم كه مې پيسې بېرته درنه كړې...)). اه! دا خلك څومره پريو بل يې باوره دي. يو بل ټكي، دلته ژوند څومره بې هدفه دي. بس وخوره، ويده شه، اولاد پيدا كړه او كوڅې ته يې وسپاره، نه يې د ساتلو غم ورسره وي او نه هم د تربيه. تنكي ځوانان يې په كنډوالو كې ناست وي او په غرويو (ورغويو) كې چرس ميدوي. بس! سپېره وړه، وربښمينه لونگۍ او د ژمي يو پسه لاندې يې ټول ژوند دي.



جو جو ناول

تر اوسه مې داسې څوک ونه ليد چې بل ته يې خير ور رسېدلی وي. برعکس، د يو بل پښې وهي،
 لوی دښمن يې تر ټولو نږدې خپل (تربور) دی. تل په بدو پسې گرځي، ټول فتواوې ورکوي، مړ
 کړه، وټړه، اوبو ته يې واچوه، هريو يې سياستوال دی، له سهاره تر بېگا يوه پاچاهي ږنگه کړي او
 بله جوړه، اه! دوی د خوشالۍ له پاره هېڅ هم نه کوي، خو غم په پيسو اخلي.
 جو جو غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:

دې خبرې مې وکړې؟

خرهاری يې واورېد...

جو جو پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

ويې ويل:

خه بېغمه خلک دي.

ورک شو.

* * *

غرمه وه، تواب د کچالو جويې ته اوبه ور پرېښودې، پر پوله ورته کېناست، پزه يې کش شوه.

جو جو وويل:

دهقان مو زور دی، مرستې دې خوشاله کړم.

د تواب تندي تريو شو:

هغه ته يې ځواب ورکړ!

ولي؟

پرون مې پلار د وړو کڼدو بېخايه کاوه، دهقان ته يې احوال ور ولېږه، خو هغه ويل چې ناروغه

دی.

بيا؟

نيکه ته غوسه ورغله، سړی يې راوغوښت، ورياده يې کړه چې نور يې په پتيو کې ونه ويني.

جو جو وويل:

نو د کڼدو بېخايه کول خو د دهقان کار نه دی.

د تواب شونډې و خوځېدې:

له دهقان سره يې په اوله کې ويلي و چې بېگار به وړې.

واضح يې کړه!



دلتۀ پر دهقان نور شرطونه هم اېښودل کېږي. د بادار کور ته د غنمو او پروړې وړل، ژرنده، د بامونو کاگل....

تواب په بېړه ولاړ شو، بېل يې ورواخيست، جوارو ته اوښتې اوبه يې وتړلې.
جُوجُو وويل:

بېگا ډېر بې خوبه وي.

تواب غلى و.

جُوجُو وويل:

بېگا ناوخته دهغې نجلۍ کور ته لارم چې په بدو کې يې ورکړه. پوهېږي! ځان وژني.

تواب په رډو سترگو ورته وکتل.

جُوجُو وويل:

نجلۍ د تناره په خونه کې يوازې ناسته وه، کاسې، پيالې، دسترخوان، مالگه، مرچ، هرڅه تيت او توشپلي پراته وو.

نجلۍ ته مې وکتل، پر مخ يې تورې ليکې ښکارېدلې. نږدې ورغلم، په اوښکو کې يې رانجه گله و. د موږک ژړا مې واوږېده. په دېوال کې جوړ شوې غار ته ورننوتم، يوه کوچنې موږک ژړل، په روڼ پلاستيک کې يې د غنمو د پرتو دانو خواته زورونه وروهل، خو موري يې ترلکۍ ټينگ نيولې و. ماشوم مې په لوږه نه لوږېده، پلاستيک ته مې لاس وروغځاوه، خود موږک موريو دم چيغه کړه!
پام!

په حيرانۍ مې ورته وکتل.

د موږک مور وويل:

زهردي.

لاس مې راټول کړ.

د موږک مور وويل:

په دې زهرو موږکان وژني، خاوند مې تېره مياشت همدا د غنمو رنگېدلې دانې وخوړې، شېبه وروسته يې په گېډه درد شو، سپين نس را واوښت.

په خبره کې يې ورولوېدم.

نو دا زهر دلتۀ څه کوي؟

د موږک مور وويل:

لومړۍ مې زوى ترلکۍ ونيسه.



هماغسې مې وکړل.
 د مورېک مورد باندې ووته، خو ماشوم ژړل، زورونه يې وهل او د غنمو دانې يې غوښتې.
 د مورېک مورد وچې ډوډۍ له يوې وړې ټوټې سره بېرته راغله.
 کوچنۍ غلۍ شو، ډوډۍ يې وراخيسته، کونج ته کرار پرېوت.
 مور يې وويل:
 _مازيگر مې د نجلۍ چيغې واورېدې، د اور د خونې کړکۍ ته ور وختم، نجلۍ په چوتره کې ناسته وه، په لنډو سپينو پاڅو پورې يې توره خاوره ښکارېدل.
 مور يې راغله، د نجلۍ سر يې په خپل ټټر پورې ونيو، پر خړو غومبورو يې اوښکې روانې شوې.
 وروسته يې نجلۍ ولاړه کړه، دواړه کوټې ته ننوتل.
 زړه مې بې طاقته شو، د اور له خونې د باندې ووتم. په انگړ کې مې د نجلۍ پلار ولید، خپلې وړې لور ته په غوسه و، ويل يې چې زانه چا خبره کړه؟
 وړې نجلۍ په وار خطايۍ وويل چې له زانې سره کارېزه ته تللې وه، دواړو منگي ډک کړل، کور ته د راتگ په حال کې مو د حاجي تور وړه لور وليده، غوا يې اوبو ته وروستله، زانې ته يې وويل چې په بدو کې يې ورکړې. زانې چيغه کړه، له اوږې يې منگۍ ولوېد او د کور خواته يې منډه راواخيسته.
 د زانې پلار يوه شېبه ولاړ و، بيا يې د ابدان خوښکي ته بدنۍ ونيوله، اودس يې وکړ او له انگړه د باندې ووت.
 کوټې ته ورغلم، زانه پر کټ ناسته وه، سلگۍ يې وهلې.
 مور يې په خواره خوله وويل:
 _قسمت به دې همداسې و.
 زانې يودم چيغې کړې:
 _هغه سړی تر پنځوسو کلونو اوښتی دی، بله ښځه هم لري.
 د زوی ژړا مې تر غوږ شوه او له هغه ځايه راووتم.
 مورېک غلۍ شو.
 ومې ويل:
 _ټوله کيسه راته ووايه.
 مورېک چيغه کړه!
 _مه!



يودم يې زوی له لکۍ ورکش کړ.
ورومې کتل، د زوی تېره نوکان يې لا په پلاستيک کې بند و.
د موږک مور خپل زوی ته پاتې ډوډۍ ونيوله، زوی يې پر وچه ډوډۍ خپل تېره غاښونه ټينګ کړل،
خولا يې هم گردې وړې سترګې له غنمو نه اړولې.
د موږک مور وويل:

تر ماخو ستنه دلته وم، د لوبښو کړپامې واورېده، ورغلم، په سرای کې لاتين بل و، زانې ناولي
لوبني پرېمينځل. د جارو تر شا پټ شوم، زانې ته مې وکتل، په سرو سترګو کې يې د لاتين رڼا
ښکارېدله.

وروسته يې ډک تشت پرې بولي لوبني د اور خونې ته يوړل، پسې ورغلم، زانې د ټکري پيڅکې ته ور
لوېدلې غوټه خلاصوله. زړه مې خولې ته راغی، دې د موږکانو د زهرو پلاستيکي خلطه پر غولي
کېښوده. کيناسته، د غنمو رنګ شويو دانو ته يې وکتل، يودم يې چيغه کړه.
زانې ترډېرو ژړل، وروسته سلګيو واخيسته، پورته يې وکتل او لاسونه يې لپه کړل.
ما يې غږ نه اورېده، خو د نجلی شونډې خوځېدلې.

د هغې سترګو ته مې وکتل، رانجه يې اوبښکو وهلي و.
بيا يې پلاستيکي خلطه ور واخيسته، ورغوی يې د غنمو له دانو ډک کړ. خولې ته يې ورووړ،
ناڅاپه کړپ شو، ژر يې ډک غروی (ورغوی) بېرته په پلاستيکي خلطه کې تش کړ، د باندې ووته.
ورغلم، پاکټ مې ترژۍ ونيو او غار ته مې راکش کړ.

له چوترې نرۍ غږ راغی، مور يې زانې ته په غوسه وه چې په لوږه ويد بدل ښه نه دي.
د زوی زگېروى مې واورېد، په خوب کې يې د پزې وړه، سره څوکه يوې بلې خواته کوله، پوه شوم
چې د غنمو بوی پرې لگېدلی و.

يودم پيالې وکړنگېدې، ورغلم، زانې په زهرو پسې گرځېده، د پلاستيکي فرش څنډې يې
واړولې، پرېمينځلي لوبني يې سره تیت کړل، تاخچه يې وکته، يودم يې کوکه کړه، د مرچواو
مالګې ډبلي يې لاندې راوغورځول، کونج ته غلی کېناسته.
بس، همدومره.

جو جو غلی شو، ليرې د بايسکل زنگ وکړنگېد. جو جو د کچالو د بوټي ترپاڼو وروکتل، په نرۍ
لاره کې ډنگر سړی ولاړ و.

سړي په لوږ غږ وويل:

نیکه دې په کور کې دی؟



تواب ورغې کړل:

— هو! خيريت و؟

— د حاجي ستار د لور جنازې ته يې غوښتی.

— کوم ستار؟

سړي پر بايسکل پښه واړوله. په تگ کې يې وويل:

— د ږنگ کارېزد کلي.

تواب ودرېد، چيغه يې کړه!

— کومه يوه؟

د سړي غږ د بايسکل د ټيم له ټکا سره گډ شو:

— هغه چې پروڼ يې په بدو کې ورکړه.

جُوجُو وويل:

— اه!

ورک شو.

* * *

ماسختن تواب د نيکه پر لاسونو اوبه وراچولې چې بدنې کړه شوه.

نيکه چيغه کړه:

— روند يې، درې دې لنده کړه.

تواب غلې و. تره ته يې وکتل، سترگې يې له غوسې ډکې وې. تواب د نورو پر لاسونو هم اوبه وراچولې، تر چوترې ښکته شو، چلمچي يې تش کړ، اوبه يې درنه شوه.

تواب په غوسه وويل:

— بدنې د ناستي ځای نه و.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

— بيره لرم، بايد خبرې وکړو.

تواب وويل:

— ټول ناست دي، کوټې ته نه شم تلای.

له چوترې يې د پلار له غوسې ډک غږ راغی:

— له ځان سره مه بونگېږه! سمه خبره وکه!



تواب وار خطا شو:

— څه! څه مې نه دې ويلې.

چو ترې ته ور وخوت، غلې کېناست.

نيکه چيغه کړه!

— بلا! وه بلا! د لمانځه ناوخته شو.

له دالانه بنځينه وار خطا غږ راغی:

— چای دم دی، يوازې پيالې مينځم.

چوپه چوپتيا شوه، د تناره له خونې د پيالو کړنگا راتله.

نيکه په غوسه وويل:

— کم عقله نجلۍ! ځان يې زندۍ (غرغره) کړې، نه د دې دنيا شوه نه د هغې.

د تواب غوږ و تخنېد، جُوجُو وويل:

— ورته ووايه چې دا دنيا خو تاسو ور خرابه کړه.

تواب په غوسه وويل:

— چوپ!

د تواب پلار يو دم چيغه کړه!

— خره!

سړي چپلکې ته لاس ور وغځاوه، تواب ټيټ شو، چپلکه پر يوه کوچني هلک ولگېده. هلک په چيغو د اور خونې ته منډه واخيسته.

د تواب پلار لاس ور وغځاوه، تواب يې له بڼې پښې کش کړ، تواب غبرگې څنگلې خپل مخ ته ونيولې، درنه خپره يې غوږ ته سيخه شوه.

نيکه چيغه کړه!

— مه! هلک دی.

د اور له خونې وار خطا بنځې راووتې.

د تواب پلار شاته شو.

تواب په ژرغوني غږ وويل:

— په کوران که مې نيکه ته ويلي وي.

تره يې چيغه کړه!

— مخ دې تور، ټولو واورېدل.



تو اب منڊه واخيسته، ڪوٽي ته لار، ڀه تياره ڪي غلي ڪپناست.
د جُوجُو خواشيني غريبي واوريد:

—وڀنه!

تو اب وسونگيد.

جُوجُو وويل:

—مه ڙاره، هسي هم خفه يم.

تو اب چيغه ڪره!

—دا وخت نود پوڀتني و؟

جُوجُو وويل:

—نن شپه ڄم.

تو اب نيغ ڪپناست.

—ولي؟

—تحقيق مي خلاص شو.

—بيا به دي ووينم؟

—نه شم راتلاي، دلته د خوشالي خبره نشته، تردي ڄايه د غرماشين هم ڀنه دي. خوتا زحمت راسره

و ايسٽ. مننه.

جُوجُو ورڪ شو.



* * *

تواب له وچو پانو د انگورو خو ژېړې دانې ورتولې کړې، خولې ته يې واچولې، د پولې پر سر غلی کېناست. شاوخوا يې وکتل، په تاکنونو پورې لایوه، نیمه وچه پانه باد وهله.
تواب چیغه کړه!
_اررې!!!

پسونه د باغ دروازي ته ورروان ول.
تواب له ځمکې یوه لویه لویه ورپورته کړه، لویه دروازي په زنگ وهلې اهن چادر ولگېده،
پسونه بېرته راوگرځېدل. تواب کېناست، سړيې وڅړېد، له ځمکې يې یو خلی ورپورته کړ، پر خاورو يې څو لیکې وایستې.
څنگ ته يې وکتل، یو دم يې چیغه کړه، تر پولې يې توپ واچاوه، ودرېد. ورمېر يې کور کړ، جُوجُو څړېدلی سرناست و.

تواب وویل:
_له ما خو دې زړه وایست.
جُوجُو غلی و.
تواب وویل:
_څه وخت راغلي؟
جُوجُو سرپورته کړ:
_نه اورم!

_څه وخت راغلي؟
جُوجُو په لوړ غږ وویل:
_غږونه مې درانه دي، ستاسو په حساب درې ساعته د غږ په ماشین کې وم.
تواب د جُوجُو تر څنگ کېناست. هغه ته يې وکتل، په شنه سترگه کې يې پخوانۍ ځلا نه وه پاتې.
جُوجُو وویل:

_د ځمکې د کړې له څنگه تېرېدم، را په یاد شوې.
تواب په حیرانۍ ورته کتل:
جُوجُو وویل:

_کور ته مو ورغلم، نیکه دې په کمپله کې ځان پټ کړی و، توخل يې. بیا مې د اور کوټه درپسې وغوښته، خو هلته هم نه وې، له غوا مې پوښتنه وکړه، ویل يې چې باغ ته يې پسونه بېولي دي.



جُوجُو غلی شو، په ښي اوږده غونډ کې یې گوته ننه ایسته، لاس ته یې ټکان ورکړ، ویې ویل:
 _په دریو، څلورو میاشتو کې لوی بدلون راغلی دی، هغه ولاړ فصلونه، شنې پانې، رنگارنگ
 مرغان، هېڅ هم نشته، هره خوا سپېره ده.

تواب وویل:

_منی دی.

جُوجُو غونډ ور نږدې کړ.

تواب چیغه کړه!

_منی دی.

جُوجُو یو دم شاته شو، ویې ویل:

_دومره هم نه.

غلی کېناست. ویې ویل:

_جزایې راکړه.

تواب په حیرانۍ وروکتل:

_ولې؟

_نه یې منله، ویل یې چې دا هر څه دروغ دي.

تواب وویل:

_څه؟

_تحقیق یادوم، د منلو وړ نه ورته ښکارېده.

تواب په حیرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وویل:

_تحقیق مې معلم ته ورسپاره، خوشاله وم، د ښو نومرو تمه مې درلوده، خو په سبا یې د مکتب

ادارې ته وروغوښتم. د مکتب مدیر او معلمین په غوسه ښکارېدل. ټول په یوه خوله ول چې

تحقیق دروغ دی. حیران شوم، د وضاحت غوښتنه مې وکړه. د ستورو پېژندنې معلم ولاړ شو،

ویې ویل:

_مدیر صاحب! زه تېر کال ځمکې ته تللی وم، ډېرې برخې مې ولېدې، او سیدونکو یې سم ژوند

درلود، په مینه پوهېدل، له یو بل سره یې همکاري کوله، خپل وطنونه ورباندې گران وو، غلا،

نورو ته په سپکه کتل، ظلم او وحشت یې بد یاد او. ما په ځمکه کې داسې څه ونه لیدل، لکه

جُوجُو چې لیکلي دي.



جُوجُو غلی شو، سړېې وڅړېد، وېې ویل:

د ځمکې په کره کې مې د افغانستان نخشه وروښوده، خو یوه هم باور نه کاوه.

د اخلاقو استاد له مدیر نه د پوپو د راوستلو اجازه وغوښته. پوپو تر ما یو صنف مخکې دی، په

درس کې مثال نه لري، درې پرله پسې صنفه یې د فکر پانه جایزه ورپې.

پوپو راغی او په احترام ودرېد.

د اخلاقو استاد، مدیر ته وکتل:

پوپو تېر کال ځمکې ته تللی و. په تحقیق کې یې مختلف هېوادونه یاد کړي دي، که مو اجازه وي،

نوزه به له پوپو څخه خو پوښتنې وکړم.

د مدیر شنه سترګه ورپېده.

د اخلاقو معلم پوپو ته مخ ورواړاوه:

د جُوجُو تحقیق مې مطالعه کړ، لیکلې یې دي چې انسانان د نجونو د تعلیم مخالف دي.

پوپو وویل:

داسې نه ده، زه د بنگله دېش په نوم یوه وطن ته لاړم. یوه کورنۍ مې ولیده، له نیستی د سړک په

لوی پلچک کې اوسېدل. خو په نجونو او هلکانو یې درس وایه، په تحقیق کې مې هم لیکلې دي،

په همدې کور کې څلور ماشومان اوسېدل، درې یې نجونې وې، مور به یې هر سهار وېښته ور

چوټي کړل او د مکتب جامې به یې ورواغوستې. زه په ځمکه کې تر سلو ډېرو هېوادونو ته تللی

یم، په څوار او شتمن، کافر او مسلمان کې مې داسې څوک ونه لیدل چې د نجونو له مکتب سره

مخالف وي.

د اخلاقو معلم وویل:

جُوجُو لیکلې چې دې خلکو مینه نه پیژندله، تل یې د یوبل پښې وهلې، کرکه، دروغ او غلا

پکې حاکمه ده.

پوپو یو دم وځنډل، غلی شو، بښنه یې وغوښته، وېې ویل:

د انو د منلو وړ نه ده. زه په ډېرو ځایونو وګرځېدم، خو په انسانانو کې مې کرکه ونه لیده. دوی له

یوبل سره په مینه ژوند کوي، یو وخت یوه افریقایي هېواد ته لاړم، په روغتون کې مې یوه

تورپوستې ښځه ولېده، نه پوهېدم چې څه ورباندې شوي وو، خو د بدن ټولې غوښې یې شپږ ډلې

وې. هر څه یې په بستره کې ول. ما په خپله ولیدل، یوې سپین پوستې نرسي یې ځای ورپاکاوه،

وروسته یې تشناب ته یو وره او په خپلو لاسونو یې پرېمینه ځله. نرسه موسکه وه، په تندي کې یې

ان یوه نرۍ ګونځه هم نه ښکارېدله.



پاتې شوه د دروغو خبره. دروغ خوپه هر دين کې ناروا دي، انسان مړ که، خو دروغ به ونه وايي.
د اخلاقو معلم وويل:

— د جُوجُو په تحقيق کې مې ولوستل چې انسان پوچې خبرې کوي.
پوپو وخنډل:

— نه يې منم، ما د ډېرو خلکو خبرې واورېدې. غټه غوسه يې د (وبخښۍ) ټکۍ دی.
د اخلاقو استاد بله پوښتنه وکړه!

— د قسمونو په اړه يې څه وايي؟

— قسم خپل شخصيت ته تاوان گڼي، انسان په دې باور دی چې رښتيا خبره قسم نه لري.
استاد وپوښتل:

— جُوجُو وايي چې د ځمکې خلک په خپل سريو بل وژني؟

— نه، هر هېواد خپل قوانين لري، دوی محکمه ورته وايي، د قاضي په نوم يو څوک پرېکړه کوي،
خو پرېکړه يې هم هوايي نه ده، تحقيق کوي، شاهدان غوښتل کېږي او که يو څوک مجرم وپېژندل
شي، د هغه جرم ته په کتلو سره سزا ورکوي. ما په ډېرو ملکونو کې تحقيق وکړ، خوار او غريب،
ټول خپلو قوانينو ته احترام لري.

يوه ورځ مې يو ځای د انسانانو گڼه گڼه وليده، ورغلم، يوه وره نجلۍ د موټر تر ټايرلاندې وه. مور
يې بدې ورځې کولې، ژړل يې. خو موټروان ته يې څه نه ويل. امبولانس راغی، د نجلۍ مړی يې
يووړ. د پوليسو موټر ودرېد، موټروان په خپله ورروان شو.

د اخلاقو استاد وويل:

— د ځمکې خلک له حيواناتو سره څنگه رويه کوي؟

— اه! پوښتنه يې مه کوه. هېڅوک حق نه لري چې کوم حيوان ته ضرر ور ورسوي، ښکار بند دی. ان
په ډېرو سيمو کې يې د حيواناتو د اوسېدو له ځايه جالۍ راگرځولې دي. انسانان وېره لري چې
موټر يې ونه وهي. دوی له حيواناتو سره مينه لري، خوراک ورکوي او ډاکټران يې ورته ټاکلي دي.
دوی په حيواناتو وياړي او له ډېرو ليرو سيمو څخه نور خلک د ليدو له پاره ورځي. ما په خپله
ځيني افريقايي هېوادونه وليدل، ډېر عايد يې له همدې برخې پوره کېږي.

د اخلاقو معلم وويل:

— خو د جُوجُو تحقيق هغه څه نه دی چې ته يې وايي؟

پوپو ما ته وکتل.

د اخلاقو معلم وويل:



جو جو ناول

—يوه وروستی پوښتنه جو جو ادعا لري چې انسان خپل پل، سړک، مکتب، د برق پایي... له مينځه وړي! انسانان په وطن پالنه کې څنگه دي؟
د پوپو سترگه وځلېده:

—زه به يوه کيسه درته وکړم. په يوه وطن کې مې يو ماشوم وليد، خپل بيرغ ورسره و. منډې يې وهلې، يو دم يې پښه بنده شوه، ولوېد. بېرته په پښو ودرېد، زنگون يې ويني و، خوده په خاړو سپېره شوی بيرغ ښکلاوه.

هر انسان له خپل هېواد سره مينه لري، دوی ته هر څه خپل وطن دی. هڅه کوي چې پاک يې وساتي، ښکلی يې کړي او په ابادۍ کې يې برخه واخلي. ما په ځمکه کې داسې وطنونه وليدل چې پلونه، سړکونه او تعمیرونه يې د ښښو په څېر ځلېدل. په دوی کې هغه څوک د احترام وړ دی چې خپل وطن ته گټور وي.

پوپو غلی شو، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
—نه پوهېږم! ما خو په ځمکه کې يوازې وطن دوستي ولېده. جو جو شايد کوم بل ستوري ته تللی وي.

د اخلاقو معلم وويل:

—تلی شې.

پوپو له ادارې ووت.

مدیر د فکر د پانې يوه وړه ټوټه خولې ته واچوله. يوه شېبه غلی و، وروسته يې سر پورته کړ، په غوسه يې وويل:

—جو جو په دې ستوري کې لومړنۍ کس دی چې دروغ وايي، ځکه نو بايد سخته جزا وويني. دی

تر ټولو د ډېر وخت له پاره د غږ په ماشين کې واچوئ. له مکتبه هم اخراج دی.

ناڅاپه عکسونه را په ياد شول، ښه ثبوت و، د خپل تحقيق د سپينولو له پاره مې اجازه وغوښته،

سفینې ته لارم او له هغه ځايه مې د مکتب ادارې ته برقي عکسونه ورو لېږل.

خوشاله وم، ځان مې د سترگو په رپ کې ورساوه، مدیر او نورو استادانو دېوال ته کتل.

د تاريخ استاد پر دېوال لاس تېر کړ، خره کلا راغله. ويې ويل:

—دا عکس دې له کومه کړ؟

په خوشالۍ مې وويل:

—د تحقيق په وخت کې مې واخيست.



استاد د يوي ماشومې عكس راووست چې په خاورو کې ناسته وه، بېر وښته يې درلودل او په غاړه يې خوږ پياز راڅرېدل.
استاد وويل:

دا؟

ځواب مې ورکړ:

د تحقيق په وخت کې مې واخيست.
استاد يوه بل عكس ته اشاره وکړه. په عكس کې زاړه او واړه راتول وو، دوه سپي يې سره جنگول، د سپيو خولې او غاړې په وينو کې سرې وې.
ومې ويل:

د تحقيق په وخت کې مې واخيست.

بل عكس راغی، کوچني کوچي هلک پرتوگ نه درلود، مچان پرې بونېدل.
استاد څو نور عكسونه هم واپول، په يوه کې د دوو ماشومانو په وچه ډوډۍ، جنگ و، شاته يې ښځو خوشايي تپل، په بل کې د کلي نايي په خاورو کې د ناست بوډا پر پښه داغونه اېښودل، بل...
مدیر وويل:

بس دی، پوښتنه دې وکړه!

د تاريخ استاد خپل غټ غوږ وگراوه، شنه سترگه يې وځلېده، ورو يې وويل:

ټول دروغ دي.

په خبره کې يې ورو لوبېدم.

تاسو ولې دومره بې باوره ياست؟

مدیر چيغه کړه!

ادب.

غلی شوم.

د تاريخ معلم له مدير نه اجازه وغوښته، ماته يې وکتل، ورو يې ويل:
زه د انسانانو په حساب درې سوه کاله مخکې ځمکې ته تللی وم، هغه وطن ته لاړم چې ته يې اوس د تگ ادعا لري. هماغه وخت لا دې خلکو د خټو په کورونو کې ژوند کاوه، در په دره، وږې او بې تعليمه ول، ژوند يې په سخته تېرېده، هېڅ سهولت يې نه درلود. هغه وخت يې هم اور په خوشايو بلاوه، امکان نه لري چې په دريو سوو کلونو کې دې څوک بدل نه شي.
د تاريخ معلم غلی شو، شنه سترگه يې وځلېده، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:



رښتيا ووايه، د درې سوو کلونو مخکې عکسونه دې له کومه کړل؟
 دا خبره نو د زغملو نه وه. پردېوال مې لاس تېر کړ، ستا د نيکه عکس مې ورته راووست چې له
 ټيوټا موټر سره ولاړ و. د تاريخ استاد ته مې وويل:
 - اوس نومۀ وايه چې درې سوه کاله مخکې، موټر هم ول.
 د تاريخ استاد عکس ته وکتل، په زوره يې وخنډل:
 - کوټ، کوټ کوټ... د عکس په جوړولو کې جوړه نه لري.
 يو دم يې پر عکس لاس کېښود، جدي څېره يې ونيوله، په زوره يې وويل:
 - مدير صاحب! د عکس تر شا ډېران او ډنگ دېوالونه دي. خاورې، څر کورونه، په خاورو کې بې
 پرتوگه ناست خيرون ډنگر ماشومان، سپېره مخونه، پردېوال سربېس گرد گرد خوشايي... ټول هغه
 څه دي چې ما درې سوه کاله مخکې ليدلي وو، دا يې بله گناه. جُوجُو د موټر عکس په درې سوه
 کاله مخکې عکس کې گډه کړی دی.
 مدير ولاړ شو:
 - پرېکړه هماغه ده. له مکتبه اخراج او د غږ په ماشين کې اېښودل.
 چيغه مې کړه!
 - نه يې منم!
 د ستوري پيژندنې استاد په پښو ودرېد، شنه سترگه يې را واپوله، ورو يې وويل:
 - اقرار وکړه! له دروغو څه نه جوړېږي.
 ومې ويل:
 - خو تحقيق او عکسونه دواړه رښتيا دي.
 د ستورو پيژندنې استاد پردېوال لاس تېر کړ. عکس راغی. پاک او ښکلی ښار و، د لمر رڼا د
 هسکو تعمیرونو ښيښې څلولې، تر شنو ونو لاندې پرتور پاک سړک منظم پرېولي موټر روان ول.
 استاد وويل:
 - دا عکس مې څه موده مخکې د ځمکې له يوې برخې واخيست.
 بل عکس يې راووست. شنې ونې وې، د سرو او ژېړو گلانو په مينځ کې څو خوشاله ماشومانو ټال
 خوړ، له رنگه او جامو پاک او تازه ښکارېدل.
 بل عکس راغی. له تورو حجابونو د پېغلو سپين، تازه مخونه راوتلي ول، پر سرو شونډو يې
 موسکا پرته وه، مکتب ته تلې.



جو جو ناول

نور عکسونه هم بدل شول، په هوا کې د رېل پټلۍ او تور سپرکونه، د طيارو او کمپيوټرو د جوړولو کارخانې، په نس ماږه خلک، شنه او پرېوللي ځنگلونه، د خلکو په مينځ کې کرارې هوسۍ... ټول هغه څه و چې زما له عکسونو سره يې فرق درلود.

ومي ويل:

__تا يوازې اباد ملکونه را اخیستي دي.

استاد وخنډل:

__اه گرانه! د خوارو انسانانو عکسونه هم راسره شته، خو هغه هم ستا د تحقيق خلاف دي.

استاد خپل لاس پر دېوال تېر کړ، عکس راغی، يوې زړې بڼې يوه ببر سري ليوني ته په کاشوغه کې خواږه ورکول.

استاد وويل:

__دا خلک مې په يوه اسيایي غريب هېواد کې پيدا کړل، خو بيا هم ستا د تحقيق تر انسانانو بڼه

دي، خوار به وي، خو په ليوني پورې پلاستيکي خلطې نه تړي.

يو بل عکس يې راووست:

استاد وويل:

__دلته يو خوار پوند بودا بڼکاري، تر سرکه نه شوای تېرېداى، تر څنگ ولاړ سړى يې ميليونردى،

د کيمياوي سړې کارخانه لري، له خپل موټره ځکه رابښکته شوى چې بودا تر سرک واړوي.

بل عکس راغی:

__دلته گڼه گڼه ده، په سلگونو بېوزله خلک د خپل ښار د پاکولو له پاره راوتلي دي. وطن ورباندې

گران دى.

مدیر چیغه کړه!

__بس دی! نورو دلایلو ته ضرورت نه لیدل کېږي، معلومه شوه چې د ځمکې په ټوله کره کې دومره

ساده خلک نشته لکه جو جو چې په تحقیق کې لیکلي دي.

استاد پر دېوال لاس تېر کړ، عکسونه ورک شول، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

__په خوارو او غريبو، دواړو کې مې نيمايي عکسونه په مسلمانو هېوادونو کې اخیستي وو.

جو جو غلى شو. تواب ته يې وکتل ويې ويل:

__د غږ د ماشين جزا مې تېره کړه، خو له مکتبه پاتې کېدل راته سخته وه، پلار مې ورغی، مدیر

ته يې خواست وکړ چې زوی ته مې يو بل چانس هم ورکړه. جلسه کېناسته، ويې منله، اوس يې له

سره په تحقیق پسې رالېږلى يم.



تواب په خبره کې ور ولويد:
_دلته تحقيق کوي؟
جُوجُو وخنډل:
_اه گرانه! بيا مې مه شرموه.
ورک شو.

پای



د لراوېر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوېر ویبپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زیات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفریحي وخت کې مطالعه کړئ .
د لراوېر انلاین کتابتون ستاسو لپاره د لاندینيو موضوعگانو اړوند آثار پر لیکه کوي :



- اسلام او مذهب
- ساینس او تخنیک
- سپورټ او روغتیا
- تاریخ او سیاست
- هنر او ادبیات
- د ماشومانو لپاره
- بېلابېل آثار

www.Larawbar.net/library



Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library